

ה
אָהַד
וְשִׁמּוֹ
אָהַד

נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ מְאוֹמֵנוּ

אַמֵּת

אַמֵּת בְּאֶרֶץ הַתְּצִמָּה

מְשַׁרְד פְּרִסוּם
נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ מְאוֹמֵנוּ

אַמֶּת

מְלוֹקֵט מִסִּפְרֵי הַקְּדוּשִׁים שֶׁל
ר' אֵשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
הַרְבֵּה הָאֱמֶת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוּשׁ
צְדִיק יְסוּד עוֹלָם
נִחַל נֹזֵעַ מִקּוֹר ח'כְּמָה וְאַמוּנָה
רַבְּנוּ נַחֲמָן בֶּן פִּינְיָא בֶּן שִׁמְחָה
נְנַחְמֵהּ נַחֲמֵהּ נַחֲמֵהּ מֵאֲוִמָן
זְכַר צְדִיק וְקְדוּשׁ לְבִרְכָה זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵן:

מִפְתָּחוֹת

- ה. השתפכות הנפש.....ג.
- ס. ספר המדות.....ח.
- מ. משיבת נפש.....טז.
- כ. שיחות הר"ן.....כו.
- ל. חיי מוה"ר"ן.....ל.
- לד. לקוטי מוה"ר"ן.....לד.
- מד. לקוטי תפלות.....מד.
- מט. אב"י הנחל מכתבים מאת ר' ישראל בער אודסר.....מט.
- נג. תקון הכללי.....נג.
- סג. פדיון.....סג.
- סד. תפלת הדרך.....סד.

נא לשמור על קדש הספר

הַשְׁתַּפְּכוֹת הַנֶּפֶשׁ

כִּי שְׂרוּצָה לְחוּם עַל נַפְשׁוֹ, שֶׁלֹּא יֵאבֵד אֶת
 עוֹלָמוֹ, חֵם וְשָׁלוֹם, צָרִיךְ לְחַפֵּשׂ וּלְחַקֵּר מְאֹד
 אַחֲרֵי הָאֵמֶת כִּדֵּי לָשׁוּב אֶל הַשֵּׁם בְּאֵמֶת, כִּי
 אוֹלֵי מַטְעָה אוֹתוֹ דַּעְתּוֹ בְּאֵיזָה דְרָךְ לֹא טוֹב,
 חֵם וְשָׁלוֹם, מִחֲמַת שֶׁלֹּא זָכָה לְצִיר אִזְרַח
 הַתּוֹרָה בְּרֵאוֹי, מִחֲמַת שֶׁכִּלִּי הַמַּחֲיִן שָׁלוֹ אֵינָם
 בְּשִׁלְמוֹת מִחֲמַת פְּגָם הַבְּרִית. וְעַקֵּר הַתְּקוּן
 לְכָל זֶה הוּא צְעָקָה וְתַפְלָה וְשִׁיחָה וְהַתְּבוּדוֹת
 בֵּינֵנו לְבֵין קוֹנֵנו, שְׂצָרִיכִין לְצַעֵק הַרְּבִיהַ לַשֵּׁם־
 יִתְבָּרֵךְ, שִׁיּוֹלִיכֵהוּ בְּדְרָךְ הַיָּשָׁר וְהָאֵמֶת תָּמִיד,
 כְּמוֹ שֶׁצַּעֵק דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם הַרְּבִיהַ עַל־
 זֶה: הוֹרְנִי ה' דְּרָכֶךָ, אֲהַלֵּךְ בְּאֵמֶתְךָ (תהלים, פו),
 הוֹרְנִי ה' דְּרָכֶךָ וְנִחַנֵּי בְּאַרְחַ מִישׁוֹר (תהלים, כז),
 הוֹרְנִי ה' דְּרָךְ חֻקֶיךָ וְכוּ' (תהלים קיט), שְׁלַח אֲזַרְךָ
 וְאֵמֶתְךָ הִפְּחָה יִנְחוּנֵי (תהלים, מג), וְכֵן הַרְּבִיהַ מְאֹד.
 כִּי צָרִיכִין לְזָכוֹת גְּדוֹל וְיִשׁוּעָה וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים
 וְהַשְׁתַּדְּלוֹת וְיִגִּיעָה גְּדוֹלָה כָּל יְמֵי חַיָּיו, שִׁיּוֹזְכָה
 לִילָךְ בְּכָל עֵת בְּדְרָךְ הַקֹּדֶשׁ בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ,
 וְצָרִיכִין לְצַעֵק הַרְּבִיהַ לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ עַל־זֶה
 בְּמִסִּירַת נַפְשׁוֹ, עַד שֶׁכִּמְעַט תֵּצֵא נַפְשׁוֹ מִמֶּשׁ,

הם ושלום, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם
 לברכה (תענית ח): אין תפלתו של אדם נשמעת
 אלא אם-כן משים נפשו בכפו. כי עקר תקון
 הברית, לזכות לצאת מגלות התאוה הזאת
 בשלמות, הוא על-ידי צעקה הרבה להשם-
 יתברך, שצריכין לצעק שבועין קלין לפחות,
 ובאלו שבועין קלין כלולין קולות וצעקות
 ותפלות ותחנונים לאין מספר כל ימי חייו של
 האדם. כי שבועים שנים של האדם הם כנגד
 שבועים פנים לתורה, שצריך לזכות להם. וכל
 אחד יכול להבין בנפשו כמה הוא רחוק עדין
 אפלו מבחינת פנים אחד לתורה, מכל שכן
 מכלם.

ועל-כן אפלו אם לא פגם הרבה ואפלו אם
 כבר צעק הרבה להשם-יתברך ועסק הרבה
 בתורה ומצוות, אף-על-פי-כן מאחר שעדין
 לא השיג אפלו פנים אחד לתורה ולא אפלו
 חלק אלה ורבבה מזה, בודאי כמה וכמה הוא
 צריך עדין לצעק להשם-יתברך כל ימי חייו.
 וכבר ידוע, שאסור ליאש את עצמו מן
 הצעקה לעולם, כי אפלו אם פגם הרבה מאד

הַשְׁתַּפְּכוֹת הַנֶּפֶשׁ הַ

וְאִפְלוּ אִם עֲדִין הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא, אִם לֹא יִתְיַאֵשׁ אֶת עֲצָמוֹ מִן הַצְּעָקָה וּתְפִלָּה וְתַחֲנוּנִים, יְכוּל לְזַכּוֹת לְהַתְנַלּוֹת אִיזָה פָּנִים לְתוֹרָה בְּאַמֶּת, וְאִפְלוּ לְכָל הַשְּׂבָעִים פָּנִים, כִּי הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ טוֹב לְכָל, רַק שְׂעָרֵיכִין אִיזָה אֶת־עֲרוֹתָא דְלִתְתָא. וְהַעֲקָר - לְצַעֲקַת הַרְבֵּה לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, עַד שִׁיזְכֶּה לְשַׁבֵּר כָּל הַתְּאוֹת, וְהַעֲקָר הוּא תְּאוֹה הַנִּ"ל, וְאִזּוּ יִזְכֶּה לְהַתְנַלּוֹת הַתּוֹרָה בְּחִינַת שְׂבָעִים פָּנִים לְתוֹרָה :

(השתפכות הנפש, עז)

כְּשִׁמְתַּחִיל הָאָדָם לְהַסְתַּכֵּל עַל עֲצָמוֹ וְרוּאָה, שְׂרָחוֹק מְטוֹב וְהוּא מְלֵא עוֹנוֹת, אִזּוּ יוֹכֵל לְפַל עַל־יְדֵי־זָה, וְלֹא יוֹכֵל לְהַתְפַּלֵּל וּלְהַתְבוֹדֵד בְּלָל. עַל־כֵּן הוּא מְחִיב לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא בְּעֲצָמוֹ אִיזָה טוֹב, כִּי אִיךְ אֶפְשָׁר שֶׁלֹּא עָשָׂה מִיָּמָיו אִיזָה מַצּוּה אוֹ דְבַר טוֹב. וְאִךְ כְּשִׁמְתַּחִיל לְהַסְתַּכֵּל בְּאוֹתוֹ טוֹב שְׂעָשָׂה, הוּא רוּאָה שֶׁהַטוֹב בְּעֲצָמוֹ הוּא מְלֵא פְּצָעִים, כִּי הַטוֹב מְעָרַב בְּפִנְיֹת וּבְפִסְלֹת הַרְבֵּה, אִךְ־עַל־פִּי־כֵן אִיךְ אֶפְשָׁר שֶׁלֹּא יִהְיֶה

בְּהַמְעַט טוֹב אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה. וְכֵן יִחַפֵּשׂ
וַיִּבְקֹשׁ עוֹד, עַד שְׂיִמָּצֵא בְּעֲצָמוֹ עוֹד אֵיזָה
נִקְדוֹת טוֹבוֹת. וְעַל-יְדֵי-זֶה שְׂמוּצֵא בְּעֲצָמוֹ
אֵיזָה זְכוֹת וְטוֹב, עַל-יְדֵי-זֶה יוּצֵא בְּאֵמֶת מִכֶּף
חוֹבָה לְכֶף זְכוֹת וְיִכּוֹל לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה עַל-
יְדֵי-זֶה, בְּבַחֲיִנַּת: וְעוֹד מְעַט וְאֵין רָשָׁע (תהלים לו),
הֵינּוּ עַל-יְדֵי-זֶה שְׂמוּצֵא בְּעֲצָמוֹ עוֹד מְעַט,
שְׂשֵׁם אֵינּוּ רָשָׁע, עַל-יְדֵי-זֶה: וְהַתְּבוּנָה עַל
מְקוֹמוֹ וְאֵינּוּ, עַל מְדַרְגָּתוֹ הָרֵאשׁוֹנָה. וְעַל-
יְדֵי-זֶה יוּכַל לְהַחֲיֹת אֶת עֲצָמוֹ וּלְשַׂמַּח אֶת
עֲצָמוֹ אֵיךְ שֶׁהוּא, וְאֵז יוּכַל לְהַתְּפַלֵּל וּלְזַמֵּר
וּלְהוֹדוֹת לַה'. וְזֶה: "אֲזַמְּרָה לְאֵלֶיךָ בְּעוֹדֵי (תהלים
קד)", הֵינּוּ בְּהָעוֹד מְעַט הַנִּקְדוֹת טוֹבוֹת שֶׁיֵּשׁ בִּי
עַדִּין, עַל-יְדֵי-זֶה אוּכַל לְזַמֵּר וּלְהַתְּפַלֵּל לְהַשֵּׁם
יְתִבְרַךְ: (השתפכות הנפש, סט)

פַּעַם אַחַת עֲמַדְתִּי לְפָנָיו, וְהוּא זְכָרוֹנוֹ
לְבָרְכָה הָיָה מִנַּח עַל מַטָּתוֹ, וְנִזְרְקוּ דְבוּרִים
אֵלוֹ מִתּוֹךְ פִּיו הַקָּדוֹשׁ. וְאָמַר בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: דַּעַר
עֵיקָר אֵיזוֹ (הַעֲקָר זֶה), מִבְּטֵן שְׂאוֹל שׁוּעַתִּי. וְעַיִן

בְּסֵפֶר עָלִים לְתִרְוֹפָה (מכתב ס), שְׁמֵיבִיא שָׁם
הַדְּבוּר הַזֶּה, וְכָתַב שָׁם בְּזוֹ הַלְּשׁוֹן: וְכָל אֶחָד
נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ כָּל־כָּךְ, עַד שֶׁנִּדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ עָלִיו
לֹא נֶאֱמַר זֹאת, כְּאִלוֹ יָרַד יוֹתֵר מִכֶּטֶן שְׂאוּל,
חֵם וְשָׁלוֹם, וְכְאִלוֹ אֵין בְּכַחוֹ לְצַעֲק עוֹד, וְכְאִלוֹ
כְּבָר צַעֲק הַרְבֵּה מְאֹד וְאֵינוֹ מוֹעִיל לוֹ, וְעוֹד
דְּחִיּוֹת הַרְבֵּה כְּאִלָּה וְכְאִלָּה. וּבְאַמֶּת לֹא־כֵן
הוּא, כִּי אֲנִי יוֹדֵעַ הָאֶמֶת, שֶׁהוּא זְכוֹרֵנוּ
לְבִרְכָה, כִּיִּן בְּכָל דְּבָרָיו גַּם וְכוּ' וְעַל כָּל אֶחָד
וְאֶחָד וְכוּ', עֵינֵי שָׁם: (השתפכות הנפש, ל)

אָמַר: צָרִיךְ כָּל אָדָם לְצַעֲק לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ
וְלִשָּׂא לְבוֹ אֱלֹיו יִתְבָּרַךְ כְּאִלוֹ הוּא בְּאַמְצַע
הַיָּם תְּלוּי עַל חוּט הַשִּׁעָרָה, וְרוּחַ סְעָרָה סוֹעֵר
עַד לֵב הַשָּׁמַיִם, עַד שֶׁאֵין יוֹדְעִין מַה לַּעֲשׂוֹת
וְכִמְעַט שֶׁאֵין פְּנָאֵי אֶפְלוֹ לְצַעֲק. אֲבָל בְּאַמֶּת
בְּוִדְאֵי אֵין לוֹ עֵצָה וּמָנוֹס כִּי־אֵם לִשָּׂא עֵינָיו
וְלְבוֹ לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, וְכָךְ צָרִיכִין בְּכָל עֵת
לְהִתְבוּדֵד וְלְצַעֲק לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ. כִּי הָאָדָם
בְּסִפְנֵה גְדוּלָה מְאֹד בְּזֵה הָעוֹלָם כְּאֲשֶׁר יוֹדֵעַ
כָּל אֶחָד בְּנִפְשׁוֹ וְהֵבֵן הַדְּבָרִים הַיְטִיב:

(השתפכות הנפש, כט)

ספר המדות

חלק ראשון.

א. מי שרוצה לדבק את עצמו בהשם יתברך, עד שילך במחשבתו מהיכל אל היכל ויראה את ההיכלות בעיני השכל, ישמר את עצמו מלומר שקר אפלו בטעות:

ב. מתר לשנות בדבר השלום:

ג. כתי שקרים אינם מקבלים פני השכינה:

ד. שרי להו לצדיקיא לסגויא ברמאותא עם רמאי:

ה. כל המוסיק גורע:

ו. על ידי שקר באים הרהורי עבודה זרה:

ז. על ידי אמת לא ימות קדם זמנו הקצוב:

ח. מרוח פיו של השקרן נעשה היצר הרע, וכשיבוא משיח, אז לא יהיה שקר, ובשביל זה לא יהיה יצר הרע בעולם:

ט. מי שהוא איש-אמת, אזי הוא מכיר באחר,

אם אחר דובר שקר אם לאו:

י. הסימן של השקר, כשלא יסכימו עליו

רבים, והוא משלשה שהקדוש-ברוך-הוא

שונאן:

יא. עשיר מכהש, אין הדעת סובלו, והוא נבזה
בעיני עצמו:

יב. תקון לפה, שיתן צדקה:

יג. על-ידי אמת העולם נשמר מכל הזקות:

יד. על-ידי חנפה בא לשקר:

טו. מי שנזתן צדקה, שכרו שיזכה לאמת:

טז. השקרן שזנא עניויות:

יז. אדם נכר על-ידי משרתיו, אם הוא אוהב

שקר, כי זה בזה תלוי: לפעמים משרתיו

נופלים לעברות על-ידי שהוא שקרן,

ולפעמים הוא נופל לשקר על-ידי משרתיו

שאיןם הגונים:

יח. כשאין אמת אין חסד. גם אינו יכול

לעשות (חסד) עם בני-אדם:

יט. השקר מעכב את הישועה, כי השקר מגלה

עוונותיו, כדי שלא יושיעו לו:

כ. האמת היא פודה מכל הצרות:

כא. טוב לאדם, שימות משיחיה ויהיה שקרן

בעיני בני-אדם:

כב. כשיש אמת יש שלום:

כג. מי שרחוק מאמת רחוק מצדקה:

- כד. על-ידי אמת נשמר אות ברית:
- כה. על-ידי אמת יזכה לשם-עולם:
- כו. איש ואשה, שרגילין לומר שקר, הבנים שצלהם יהיו מתנגדים. גם יהיו פוגמים בברית:
- כז. השקר בא על-ידי שמקבל על עצמו פחד מבני-אדם:
- כח. על-ידי השקר שוכחין את הקדוש-ברוך-הוא:
- כט. מי שאין לו בטחון, הוא דובר שקרים, ועל-ידי שקרים אין יכול לבטח באמת:
- ל. לפי הרחוק מאמת כן מחזיק את הסור-מרע לשוטה:
- לא. מי שרוצה לסור מרע ורואה, שאין אמת בעולם, עושה עצמו כשוטה:
- לב. מי שאינו אומר שקר, הקדוש-ברוך-הוא מושיע לו בעת צרתו. גם בנים יהיו לו:
- לג. על-ידי דבור שוא בא מכות בנים:
- לד. מי שמקשר לשוא בא לשכחה:
- לה. על-ידי שקר בא לגאוף, ומחזיק ידי מרעים, שלא יחזרו בתשובה:

סֵפֶר אֱמֶת הַמִּדּוֹת יא

לו. עַל-יְדֵי שְׁקָרִים אֵין לוֹ רְפוּאָה אֶפְלוּ בְּהֶרְבֵּה רְפוּאוֹת:

לז. מִי שֶׁדוֹבֵר כְּזָבִים, נוֹפֵל בְּחָרָב. גַּם נַעֲשֶׂה שׁוֹמְטָה:

לח. עַל-יְדֵי יִרְאָה בָּא לְאֱמֶת:

לט. מִי שֶׁשׁוֹמֵר אֶת עֲצֻמוֹ מִשְׁקֵר, הוּא מְנַצֵּחַ תְּמִיד:

מ. מִתֵּר לְשָׁנוֹת כִּדֵי לְהַצִּיל אֶת עֲצֻמוֹ:

מא. מִי שֶׁאוֹהֵב כְּזָבִים, הוּא מְבַזֵּה אֶת הַצַּדִּיק, גַּם הוּא בְּעֲצֻמוֹ נִתְבַּזֵּה:

מב. מִי שֶׁדוֹבֵר כְּזָבִים הוּא אוֹבֵד:

מג. עַל-יְדֵי אֱמֶת נִצּוֹל מִלְּשׁוֹן-הָרַע. גַּם תְּפַלְתּוֹ נִתְקַבֵּל. גַּם כְּשֶׁדָּנִים אוֹתוֹ לְמַעַלָּה, דָּנִים אוֹתוֹ לְפִי זְכוּיֹת שָׁלוֹ:

מד. עַל-יְדֵי חִלּוּמוֹת יֵדַע אָדָם, אִם לְבוֹ אֱמֶת עִם אֱלֹקָיו:

מה. מִי שֶׁמְקַיֵּם דְּבוּרוֹ, יָכוֹל לַעֲשׂוֹת פְּעִלוֹת:

מו. מִי שֶׁאֵין לוֹ גִּבּוֹרָה, נִצּוֹל מִשְׁקֵר:

מז. מִי שֶׁשׁוֹמֵר אֶת עֲצֻמוֹ מִשְׁחֹק שֶׁל הַתּוֹל, בְּיָדוּעַ שֶׁהוּא אִישׁ אֱמֶת:

מח. מי שהיה שקרן מגלגול העבר, על-ידי זה
בשנתגלגל נעשה אטר-יד:

מט. מי ששומר את עצמו ודובר תמיד אמת,
באלו עשה שמים וארץ ואת הים ואת כל
אשר בהם:

נ. השקר אינו אלא בפיו אבל לא בכתב:

נא. דברו תורה ונביאים וחכמים בלשון הבאי:

חלק שני

א. על-ידי שקר דבריו אינם נשמעים. גם על-
ידי שקר מאלמן, חס ושלום, כמה נשים:

ב. על-ידי אמת נתגלה יחודו בעולם:

ג. בשאתה רואה שקרן, תדע, שגם המנהיג
של האיש הזה שקרן:

ד. על-ידי שקר בא לידי גלוי עריות ושפיכות
דמים, וגם מכשיל את הכשרים בגלוי עריות
ושפיכות דמים, ומראה היתר מן התורה:

ה. מי שאינו משנה בדבורו, הוא יכול
להשפיל הגבוהים ולהגביה השפלים:

ו. מי שאינו מדבר אחד בפיה ואחד בלב, אינו
מתירא מטביעת מים:

- ז. האמת מביא שבע:
- ח. השלשול והעצירות בא על-ידי שקר:
- ט. על-ידי אמת בא הקץ:

השלמה

המתחיל לעבד את ה', הקדוש-ברוך-הוא אומר לו: יודע אני, שחפצך ורצונך לעבד אותי, אבל מה הוא הבטוחותי שמא למחר תעזב אותי, אם-כן איך אקרב אותך בשביל הרצון שרצית? ואיך אנלה לך תכף ודברים נסתרים? אלא כן תעשה: בתחלה אהב אותי כך ותעשה מצוותי, אף-על-פי שאין אתה יודע השכל של המצוה ועבד אותי פשוט בלא חכמות, וכשתעבד אותי בפמה זמנים, אזי אאמין לך ואנלה לך טעם וישכל של כל דבר ודבר, ואקרב אותך בכל מיני התקרבות, כי הזמן הרב שעבדת אותי מקדם הוא בטוחות שלא תעזב אותי (הן אמת): תשובה, עו על-ידי אמת הקדוש-ברוך-הוא עושה עמו חסד, שאינו מלבש בדין: המתקת דין, כו

שָׁלוֹם בָּא עַל-יְדֵי אֱמֶת: שְׁלוֹם, ו
 כָּל מֵה שֶׁלְמַד אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְהָיָה נִמְנָע
 אֲצִלוֹ לְעֵמֶד עַל אֱמֶת בּוֹנֵת הַלְמוּד
 בְּשִׁלְמוֹת, יִזְכֶּה לְהִבִּין עַל אֱמֶתָהּ בְּעוֹלָם
 הַבָּא: לִימוֹד, ח

הַיָּס בָּא עַל-יְדֵי אֱמֶת: יְשׁוּעָה, כג
 כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל הוֹבִיר אֱמֶת, עַל-יְדֵי-זֶה נִשְׁפָּע
 לָהֶם הַחֶסֶד מִן הַשָּׁמַיִם: יְשׁוּעָה, כז
 עַל-יְדֵי חֶסֶד וְאֱמֶת יִכְפָּר עוֹוֹן: תְּשׁוּבָה, סז
 בְּזֶה יוֹדֵעַ הָאָדָם, שֶׁבְּאֱמֶת הוּא רוֹצֵה לְעֵבֵד,
 כְּשִׁאִינוֹ רוֹצֵה בְּפֶרְסוּמוֹ: תְּשׁוּבָה, עז
 מִי שֶׁאֹמֵר תָּמִיד אֱמֶת הוּא מְצַלִּיחַ: הַצְּלַחָה, יד
 כְּשִׁאִין לֶךְ אֱמֶת, אֲזִי נִטָּל מִמֶּךָ הַהֲצִלָּה וְנִתֵּן
 לְאֱמוֹת: הַצְּלַחָה, יז

עַל-יְדֵי יִרְאָה יָבוֹא לְאֱמֶת: יִרְאָה, כה
 מִלְּשׁוֹן הָרַע נִצּוֹל עַל-יְדֵי אֱמֶת: לְשׁוֹן הָרַע, ט
 עַל יְדֵי אֱמֶת תִּזְכֶּה לְדַעַת דְּרֹךְ הַיָּשׁוּם: דַּעַת, כט
 כְּשֶׁתַּעֲשֶׂה חֶסֶד שֶׁל אֱמֶת עִם צַדִּיקִים, תִּזְכֶּה
 לְדַעַת שְׂכָל הַדְּרָכִים, הֵן תִּפְלָה, הֵן אֲכִילָה, הֵן
 שְׂאֵר תַּעֲנוּגִים, כָּלֵם הֵם דְּרֹךְ הַיָּשׁוּם: דַּעַת, לא
 כְּשִׁאִין אֱמֶת אִין חֶסֶד: אֲמוּנָה, סה

סֵפֶר אֲמֹת הַמִּדּוֹת טו

שְׁנֵי צְדִיקִים אֵינָם יְכוּלִים לְדוֹר בְּעִיר אַחַת,
עַד שִׁיְהִיָּה לָהֶם אֲמֹת: מריבה, מט

מִי שֶׁהוּא אִישׁ אֲמֹת, הוּא יְכוּל לְהַכִּיר בְּאַחַר
אִם אַחַר דּוֹבֵר אֲמֹת אִם לֹא: אמונה, נה

עַל-יְדֵי הָאֲמֹת הָעוֹלָם נִשְׁמַר מְכֹל הַזְּקוֹת: אמונה, ס
מִי שֶׁנֹּתֵן צְדָקָה, שִׁכְרוּ שִׁיזְכָּה לְאֲמֹת: אמונה, סב

עַל-יְדֵי אֲמֹת הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פּוֹדֶה אוֹתָךְ
מְכֹל הַצָּרוֹת: אמונה, סז

עַל-יְדֵי שְׁקָרִים אֵינּוּ יְכוּל לְבַטֵּחַ בְּאֲמֹת: בטחון, ו

עַל-יְדֵי אֲמֹת בָּא הַקֵּץ: משיח, ד

מִי שֶׁרוֹצֵה לְשַׁמֵּר אוֹת בְּרִית, יֹאמֵר תָּמִיד
אֲמֹת, גַּם יַעֲשֶׂה חֶסֶד עִם מִי שֶׁלֹּא יַצְפֶּה

לְתִשְׁלוֹם גְּמוּלוֹ: ניאוף, כט

הַשְּׂכָרוֹת מֵבִיא לְיַדֵּי כְּפִירָה בְּאֲמֹת, וּלְהוֹדוֹת
לְשֹׁקֵר: שכרות, ג

כָּל דֵּין שֶׁדָּן אֲמֹת דֵּינָיו אֵינָם בְּטָלִים וְנִתְקַיָּים,
אֲפִילוּ שֶׁלֹּא בְּרִצּוֹן בְּעַלֵּי הַדֵּינִים: דין, א

מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ

הַעֲקָר הוּא הָאֶמֶת כִּי בְּוֹדָאֵי אִם יִסְתַּכֵּל עַל
הָאֶמֶת לְאֶמֶתוֹ, בְּוֹדָאֵי יַחְתֵּר לְהַשִּׁם-יִתְבָּרֵךְ
עַד שִׁיָּשׁוּב אֵלָיו בְּאֶמֶת, כִּי אֶף-עַל-פִּי-כֵן מֶה
יְהִי בְּסוּפוֹ, וְסוּף כָּל סוּף יְהִי מִכָּרַח
לְהִתְתַּקֵּן עַל-יְדֵי עֲנָשִׁים קָנָשִׁים וּמְרִים אֲלָפִים
שָׁנִים ר"ל, הֲלֹא טוֹב לוֹ שִׁיָּשׁוּב מִיָּד. כִּי
בְּאֶמֶת אֵין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל כִּמְבֹאָר
אֲצִלָּנוּ כִּמָּה פְּעָמִים (לקו"מ ח"ב, עה), כִּי כָּל הַנְּפִילוֹת
וְהַיְאוּשִׁים שֶׁל הָעוֹלָם הוּא רַק מִחֲמַת הַרְחוּק
מֵאֶמֶת שֶׁמְטַעָה אֶת עֲצָמוֹ לֹמַר שֶׁאֵינּוּ יְכוּלִים
עוֹד לָשׁוּב, כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב (איוב טו): לֹא יֵאֱמִין שׁוֹב
מִנִּי חֲשֵׁךְ, שֶׁאֵינּוּ מֵאֱמִין שֶׁאֶפְשָׁר עֲדִין לָשׁוּב
מִנִּי חֲשֵׁךְ וְכָל זֶה מִחֲמַת הַשֶּׁקֶר כִּי הוּא מְבַקֵּשׁ
לְעֲצָמוֹ עֲלִילָה לְפָטֵר עֲצָמוֹ מֵעֲבוֹדַת הַשֵּׁם-
יִתְבָּרֵךְ. כִּי כָּל אָדָם בְּטַבְּעוֹ יֵשׁ לוֹ רַע הַמוֹנְעוֹ
מֵעֲבוֹדַת הַשֵּׁם, וְצָרִיךְ לְסַבֵּל צֵעַר וַיְגִיעוֹת
גְּדוֹלוֹת לְשִׁבְרֵי זֶה הָרַע, וְעַל כֵּן הוּא מְבַקֵּשׁ
בְּכָל פֶּעַם לְפָרֵשׁ עֲצָמוֹ מֵעֲבוֹדַת הַשֵּׁם מִחֲמַת
הָרַע שֶׁבְּטַבְּעוֹ, אֵךְ אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֵין לוֹ מִיִּצְרוֹ
אֵין לוֹ מִיִּצְרוֹ (בְּרִכּוֹת סא), כִּי אֵימַת הַדִּין עֲלָיו מֶה

יַעֲשֶׂה לְיוֹם פְּקֻדָּה. אַךְ כְּשֶׁרוּאָה שְׂמַת־חֵיל
 כַּמָּה פְּעָמִים לְמִשְׁךְ עֲצָמוֹ קָצַת לְהִתְקָרֵב
 לְהַשְׁמִי־תִבְרָךְ וְאֵינּוּ יָכוֹל לַעֲמֹד בְּשׁוֹם נְפִיוֹן
 קָל, אֲזַי מוֹצֵא לְעֲצָמוֹ תִּירוּץ לֹמֵר מָה אֶעֱשֶׂה
 בְּאַמֶּת הָיִיתִי רוֹצֵה לָשׁוּב לְהַשְׁמִי־תִבְרָךְ אֲבָל
 יֵצְרִי מִתְגַּבֵּר עָלַי בְּכָל פַּעַם, וּמָה כֹּחִי כִּי
 אֵיחָל עוֹד כִּי כִּבֵּר נִתְפַּסְתִּי בְּגִלוֹת גְּדוֹל עַד
 שְׂאִי אֶפְשָׁר לָשׁוּב עוֹד חֵם וְשָׁלוֹם:

אֲבָל בְּאַמֶּת כָּל זֶה הוּא פְתוּי הַיֵּצֵר הָרַע
 וְהַסֵּתֵת הַבֵּעַל דְּבָר מַעֲצָם הָרַע שֶׁבְטָבְעוֹ
 שָׁרוּצָה לְפִטֹר עֲצָמוֹ וּלְפָרֵשׁ מִהַשְׁמִי־תִבְרָךְ
 עַל־יַדֵּי דְחִיָּה וְטָעוֹת זֶה וּבְאַמֶּת הוּא מְטַעֶה
 אֶת עֲצָמוֹ כִּי סוֹף כָּל סוֹף מָה יִהְיֶה בְּסוֹפּוֹ, כִּי
 אֵין חֲשֵׁךְ וְאֵין צִלְמוֹת לְהַסְתֵּר שָׁם כָּל פּוֹעֵלֵי
 אֶזְוָן. וּבְיִדְאֵי יִהְיֶה מִכָּרַח לְתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן לְפָנָי
 הַשְׁמִי־תִבְרָךְ וְלֹא יוֹתֵרוּ לוֹ דְּבָר אֶחָד וְאִם יֵשׁ
 לוֹ רַק דַּעַת כָּל שֶׁהוּא רָאוּי לוֹ לְבָלִי לְהַנִּיחַ
 לְהַטָּעוֹת אֶת עֲצָמוֹ, כִּי בְּאַמֶּת אֵין שׁוֹם יְאוּשׁ
 כָּלֵל וְאֵיךְ שֶׁהוּא צָרִיךְ לוֹ לְחַתֵּר וּלְבַקֵּשׁ הַצְּלָה
 וּמָנוֹס מִעַמְקֵי שְׂאוּל תַּחֲתִיּוֹת וּמִתַּחֲתָיו. וְאִם
 הוּא רוּאָה שְׂאֵף־עַל־פִּי שֶׁהוּא חוֹתֵר יָמִים

וְשָׁנִים לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ וְעַדִּין לֹא שָׁב מִטְעוֹתָיו,
 אַף-עַל-פִּי-כֵן יִהְיֶה עֲקֻשָׁן גָּדוֹל מְאֹד וַיֵּאחֲזוּ
 בְעֲבוּדַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ בְּדַרְךְ עֲקֻשָׁנוֹת
 כְּמִבְּאֵר בְּמִקְוֹמוֹת אַחֲרִים, וַיִּתְּלֶה עֵינָיו
 לְמָרוֹם תָּמִיד אֵיךְ לְהִנָּצֵל מֵעֲתָה עַל כָּל פָּנִים
 מִמָּה שֶׁהוּא צָרִיךְ לְהִנָּצֵל כָּל אֶחָד לְפִי
 בְּחִינָתוֹ:

וְרֵאשִׁי לְהָאָדָם הַבְּרִדָּעַת שִׁיְהִיָּה מְרֻצָּה
 שְׂאֵפִילוֹ אִם לֹא יִפְעוֹל בְּכָל טָרְחוֹ וַיִּגְיַעְתּוֹ
 שְׂמֵתִינֵעַ בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם וַאֲיִנו עוֹלָה בְּיָדוֹ
 בְּשִׁלְמוֹת רַק שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה עַל כָּל פָּנִים
 לְהִנָּצֵל פַּעַם אַחַת בְּכָל יָמֵי חַיָּיו מִפְּנֵם אֶחָד
 מֵעֲבָרָה אַחַת אוֹ מִהֲרָהוֹר וְתֵאָוָה אַחַת
 וְכִיּוֹצֵא, הֵינּוּ שְׂזוֹכָה עַל יְדֵי עֲבוּדָתוֹ וְתִפְלָתוֹ
 וְהַתְּבוּדָּה שֶׁלּוֹ וְכוּ', שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ לוֹ
 עֲבָרָה אַחַת פְּחוּתָה מִחֲשָׁבוֹן עֲוֹנוֹתָיו מֵאֲשֶׁר
 הָיָה לוֹ אִם לֹא הָיָה חוֹתֵר וּמִתְפַּלֵּל לְהִנָּצֵל
 מֵהֶם, גַּם זֶה דֵּי לוֹ. כִּי סוּף כָּל סוּף לֹא יִהְיֶה
 נִשְׁאָר מִכָּל עָמַל וַיִּגְיַעַת הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה כִּי
 אִם מֵה שְׂזוֹכָה לְפַעְמִים לְהִנָּצֵל מֵרַע וְעֲבָרוֹת
 וְלַחֲטָף לְפַעְמִים אֵיזָה מִצְוֹת וְדָבָר טוֹב. וְאֵי

אֶפְשָׁר לְהֵאָרִיךְ בְּזֶה עַד הַיְכֵן צְרִיכִין לְהִתְחַזֵּק
 תָּמִיד בְּהַשְׁתַּוְּקָקוּת לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ וְלֹא יִנִּיחַ
 אֶת הַרְצוֹן לְעוֹלָם. וְהָעֶקֶר הוּא הָאֵמֶת, כִּי מִי
 שְׂאִינֹ רוֹצֵה לְהַטְעוֹת אֶת עַצְמוֹ וּמִסְתַּכֵּל עַל
 הָאֵמֶת שְׁלֵא יֵאָבֵד עוֹלָמוֹ הַנִּצְחִי, בּוֹדֵאֵי יָשׁוּב
 אֶל הַשֵּׁם מְכַל מְקוֹם שֶׁהוּא כִּי אֵמֶת ה' לְעוֹלָם:
 (מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ, קד)

צְרִיךְ הָאָדָם לְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ לְהִתְקַרֵּב
 לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ תָּמִיד מְכַל מַה שְׁיַעֲבֹר עָלָיו
 בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמָמוֹן. כִּי יֵשׁ מִי שֶׁמְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ
 שְׂאִינֹ יָכוֹל לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ מִחַמַּת
 רְבוּי הַיִּסּוּרִים וְהַתְּלָאוֹת וְדַחְקוֹת הַפְּרִנָּסָה
 שְׁעוֹבֵר עָלָיו. וְאִם יִסְתַּכֵּל בְּעֵין הָאֵמֶת יִרְאֶה
 שְׂכָל הַיִּסּוּרִים הָעוֹבְרִים עָלָיו הֵם בְּחֶסֶד גָּדוֹל
 וְלֹא בָאוּ עָלָיו לְרַחֵק אוֹתוֹ עַל־יְדֵי־זֶה מִהַשֵּׁם־
 יִתְבָּרֵךְ חֵם וְשָׁלוֹם רַק אֲדַרְבָּא לְקָרֵב אוֹתוֹ
 בְּיֹתֵר וּלְעוֹרְרוֹ בְּתִשׁוּבָה וּלְפָדוֹתוֹ עַל־יְדֵי־זֶה
 מִעֲנָשִׁים קָשִׁים רַחֲמָנָא לְעֻלָּן וּמַדִּינָה שֶׁל
 גִּיהֵנוּם וְלִזְכוֹת לְעוֹלָם הַבָּא. וּבִפְרֹט שְׂבִתוֹךְ
 הַצָּרָה וְהַיִּסּוּרִים בְּעַצְמָן יְכוֹלִין לְמַצֵּא בָּהֶם
 הִרְחָבוֹת גְּדוּלוֹת בְּחִינַת בְּעָר הִרְחִיבָתָ לִי (תהלים

ה) וְכִמְבֹאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר (לקו"מ קצה). וְכֵן יֵשׁ מִי שֶׁמִּטְעָה אֶת עֵצְמוֹ שְׂאִינּוֹ יְכוּל לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ מִחֲמַת עֵצִים רַבּוּי פְּגָמָיו שֶׁנִּתְרַחַק עַל יָדָם מְאֹד מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ.

וְכִבָּר מְבֹאֵר בְּדַבְרֵינוּ הַרְבֵּה שְׂאֵסוֹר לְאָדָם לֵיֵאֵשׁ עֵצְמוֹ חֵם וְשָׁלוֹם כִּי אֶפִּילוּ אִם הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא אֶף-עַל-פִּי-כֵן עֵדִין יְכוּל לְחַטֵּף תּוֹרָה וּמַצּוֹת וְלִזְכּוֹת לְחַלֵּק טוֹב לְעוֹלָם הַבָּא. וְצָרִיךְ לְחַזֵּק אֶת עֵצְמוֹ מְאֹד בְּהִנְקָדוֹת טוֹבוֹת שֶׁמוֹצֵא בְּעֵצְמוֹ עֵדִין וַיֵּדַע וַיֵּאֱמִין כִּי עֵדִין יֵשׁ לוֹ תִקְוָה לָשׁוּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ בְּאֶמֶת. וְאִם יֹאמֶר, הָאֶמֶת שֶׁהַיִּסּוּרִים בַּחֲסָדִים גְּדוּלִים וְגַם יֵשׁ בִּי נְקָדוֹת טוֹבוֹת עֵדִין, אֵךְ אֶף-עַל-פִּי-כֵן מָה אֶעֱשֶׂה שֶׁרַבּוּי הַפְּגָמִים וְהַקְּלוּלִים גָּבְרוּ עָלַי כָּל-כָּךְ עַד שֶׁקָּשָׁה לִי לְסַבֵּל גַּם מֵעַט הַיִּסּוּרִים וְכֵן עֵצִים הַקְּטָנוֹת וְחִלִּישַׁת הַדַּעַת שֶׁיֵּשׁ בְּלִבִּי מֵרַבּוּי פְּגָמָי וְקְלוּלִי. אֶף-עַל-פִּי-כֵן עַל יְדֵי שִׁיחֻזֵּק אֶת עֵצְמוֹ וַיִּסְתַּכֵּל עַל הַחֲסָדִים וְהִתְרַחַבּוֹת וְכֵן עַל הִנְקָדוֹת טוֹבוֹת עַל-יְדֵי-זֶה יוֹכֵל עַל כָּל פְּנִים לְחַזֵּק לְבָבוֹ לְשַׁפֵּךְ שִׁיחוֹ וְתַפְלָתוֹ לְפָנַי הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ.

מְשִׁיבַת אֶמֶת נֶפֶשׁ כּא

בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים הֶרְבֵּה עַד שִׁוְשִׁיעוּ הַשֵּׁם־
יִתְבָּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת וַיִּצִיל אוֹתוֹ מִכָּל הַיְסוּרִים
וַיִּמָּחַל לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו וַיִּזְכֶּהוּ לְתִשׁוּבָה
שְׁלֵמָה : (מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ, קטו)

עֵצֶם גִּדְּלַת רַחֲמָיו וַחֲסָדָיו יִתְבָּרַךְ הֵם עַד אֵין
סוּף וְאֵין תַּכְלִית וְאֵי־אֶפְשָׁר לְהַשְׁיֵג כֹּלֵל עֵצֶם
אַמִּתַּת כְּוֹנָתוֹ יִתְבָּרַךְ אֶפְיָלוּ בְּתַקְוָה כַּעֲסוֹ
וְחֵרוֹן אַפּוֹ חֵם וְחִלְיָהּ, כִּי גַם אִזּוֹ רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ
שֶׁנִּבְקַשׁ וְנִתְפָּלַל לְפָנָיו וְחָפִץ לְהוֹשִׁיעֵנו
בְּאַמֶּת יִשׁוּעָה שְׁלֵמָה. וְעַל־כֵּן גַּם אִזּוֹ צָרִיכִין
לְהִתְחַזֵּק בְּתַפְּלָה וּלְהִתְחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ
וּלְבַטַּח בְּרַב רַחֲמָיו וַחֲסָדָיו אֲשֶׁר אֵי־אֶפְשָׁר
לְהַשְׁיֵג כֹּלֵל. וְכִמוֹ שֶׁמְצִינֵנוּ בְּמִשְׁה רַבֵּנוּ עָלָיו
הַשְּׁלוֹם לְאַחַר חֲטָא הָעֵגֹל וַיֹּאמֶר
לְהַשְׁמִידֵם (תהלים קו) חֵם וְשְׁלוֹם, אִזּוֹ הֵבִין מִשְׁה
לְבָלִי לְהַסְתַּכֵּל עַל פְּשָׁטִיּוֹת דְּבָרָיו יִתְבָּרַךְ
שֶׁנִּדְמָה כְּאִלוֹ חָפִץ לְכַלּוֹתָם חֵם וְשְׁלוֹם, אֲבָל
בְּאַמֶּת לְאַמִּתּוֹ אֵינֵנוּ כֵּן רַק הַכֹּל כִּדִּי לְזָרוֹ
שִׁיתְחַזֵּק בְּתַפְּלָה לְהַמְתִּיק הַדִּינִים וְהַקְטְרוּגִים
מֵעַל יִשְׂרָאֵל. וְעַל־כֵּן הִתְחַזֵּק מִשְׁה אִזּוֹ בְּתַפְּלָה

מֵאֵד עַד שְׁנֵת־רָצָה הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ לְמֹשֶׁה
 "וַיִּנָּחֶם ה' עַל הָרָעָה" וְכוּ' (שְׁמוֹת ל"ב) וְאִזּוֹ לְמִדּוֹ
 סֵדֶר הַתְּפִלָּה וְגִלְהָה לוֹ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל
 רַחֲמִים. וְשֵׁם גִּלְהָה לוֹ הָאֶמֶת לְאַמְתּוֹ שֶׁעֲצָם
 אֱמֶתוֹ יִתְבָּרֵךְ הוּא רַבּוֹי רַחֲמָיו וְחֶסְדּוֹ לְנֹצֵחַ
 שְׂאִינּוֹ נִפְסָק לְעוֹלָם שְׂזֵה בְּחִינַת "אֵל רַחוּם
 וְחַנוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וְאֶמֶת" וְכוּ' (שְׁמוֹת ל"ד),
 הֵינּוּ שְׂזֵה עֵקֶר הָאֶמֶת שֶׁל הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ,
 שֶׁרַחֲמָיו וְחֶסְדּוֹ אֵינָם כָּלִים לְעוֹלָם יִהְיֶה אִיךָ
 שִׂיְהִיָּה וְתָמִיד מוֹעִיל תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים וְצִעֲקָה
 וְשׂוֹעָה לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, כִּי אַחֲרַי כָּל הַכְּעָסִים
 שֶׁמְכַעֲסִים אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ עֲדִין רַחֲמֵי אֱמֶתוֹ
 אֵינָם כָּלִים לְעוֹלָם:

וּבְכָל דּוֹר וְדוֹר נִמְצְאִים צַדִּיקִים וּכְשָׂרִים
 שְׂמֵת־חֲזִקִים בְּתְפִלָּה תָּמִיד וְעַל־יְדֵי־זֶה הֵם
 מְמַתִּיקִים כָּל הַדֵּינִים שֶׁבְּעוֹלָם וּמְבַטְלִים כָּל
 הַגְּזֵרוֹת רָעוֹת מִיִּשְׂרָאֵל וּמְכַנְּסִים הַדַּעַת
 הָאֱמֶתִי בְּיִשְׂרָאֵל לְהַתְּחִיזֵק בְּתְפִלָּה וְתַחֲנוּנִים
 תָּמִיד. כִּי זֶהוּ עֵקֶר הָאֶמֶת לְאַמְתּוֹ כְּמוֹ
 שֶׁכָּתוּב: "קָרוֹב ה' לְכָל קוֹרְאָיו לְכָל אֲשֶׁר
 יִקְרָאֵהוּ בְּאֶמֶת" (תְּהִלִּים קמ"ה), וְכָתִיב: "וְאֲנִי

מְשִׁיבַת אֶמֶת נֶפֶשׁ כֵּן

תִּפְלְתִי לָךְ וְכוּ' עֲנֵנִי בְּאֵמֶת יִשְׁעֶךָ" (תהלים סט),
בְּאֵמֶת דִּיקָא כִּי אֲנִי מֵאֲמִין שֶׁבְּאֵמֶת לֵאמֹתוֹ
גַּם עָתָה אַחַר שְׁעָשִׂיתִי מָה שְׁעָשִׂיתִי וְעָבַר עָלַי
מָה שְׁעָבַר עָדִין עָדִין אֶתָּה חָפִיץ לְהוֹשִׁיעַנִי וְעַל
כֵּן אֲנִי מִתְחַזֵּק וּמִתְפַּלֵּל עֲנֵנִי בְּאֵמֶת יִשְׁעֶךָ.
וְהֵבֵן הֵיטֵב הֵיטֵב כַּמָּה וְכַמָּה צְרִיכִין לְהִתְחַזֵּק
בְּתִפְלָה תָּמִיד יִהְיֶה אִיךָ שִׁיְהִיָּה: (מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ סח)

בְּתִחְלָה הַיִּצָּר הָרַע מִחֲטִיא אֶת הָאָדָם עַל-
יְדֵי שְׂקָרוֹ שֶׁמְטַעֵה אוֹתוֹ בְּכַמָּה מִיָּנִי הַטְּעָאוֹת
וְאַחַר-כֵּן כְּשׁוֹבָא עַל דַּעְתּוֹ לָשׁוּב הוּא מִחֲלִישׁ
דַּעְתּוֹ וּמִכְנִים בְּלִבּוֹ שְׂכָבָר נִסְתַּלַּק הַשֵּׁם-
יִתְבָּרַךְ מִמֶּנּוּ וְהוּא רְחוּק כָּל-כָּךְ עַד שְׂכָבָר
אִי-אֶפְשָׁר לוֹ לָשׁוּב. וּבְאֵמֶת הוּא לְהִפָּךְ כִּי
מִלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה (תהלים קג) אֶפִּילוֹ בְּעֶשְׂרֵי
כַּתְרִין דְּמִסְאָבוֹתָא רַחֲמָנָא לְצַלֵּן וּכְמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא טז): הַשׁוֹכֵן אִתְּם בְּתוֹךְ טַמְאוֹתֵיכֶם,
וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָה (יומא נו) : אֶפִּילוֹ
כְּשֵׁיחַם טַמְאִים שְׂכִינָה בִּינֵיהֶם, וְזֶה עֵקֶר הַדָּרָךְ
הַתְּשׁוּבָה שְׁעָשָׂה מִשָּׁה בְּאַרְבָּעִים יוֹם
הָאַחֲרוֹנִים מֵאֵלּוּל עַד יוֹם-כְּפוּרִים שְׁהָעֵקֶר

הוא לידע שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ עֲדִין עִם כָּל אֶחָד
 וְאֶחָד אֲפִילוֹ עִם הַגְּרוּעַ שֶׁבַּגְּרוּעִים בְּבַחֲיַנַּת
 וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּנְךָ (תהלים קלט) . וְכָל זְמַן שֶׁהָאָדָם
 חוֹזֵר זֹאת בְּדַעְתּוֹ וּמְכַנִּים זֹאת בְּלִבּוֹ בְּאַמֶּת
 שְׁזָה בְּחִינַת הָאֲזָהָרָה וַיִּדְעָתָ הַיּוֹם וְכוּ', כִּי הִ'
 הוּא הָאֱלֹקִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ
 מִתַּחַת (דברים ד), הִינּוּ בְּחִינַת אֵם אֶסְק שָׁמַיִם
 שָׁם אֶתָּה וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּנְךָ, אֲזִי בּוֹדְאִי יֵשׁ
 לוֹ תִקְוָה גְּדוֹלָה כָּל יְמֵי חַיָּיו לְזָכוֹת לְדַרְךְ
 הַתְּשׁוּבָה בְּאַמֶּת כִּי זֶה עֵקֶר דֶּרֶךְ הַתְּשׁוּבָה
 בְּחֶדְשׁ אֵלּוּל שֶׁהוּא בְּחִינַת הַנּוֹתֵן בַּיָּם דֶּרֶךְ
 וְכוּ' (ישעיה מג), שְׁזָה סוּד כּוֹנֵן אֵלּוּל כְּמוֹבָא
 בְּכּוֹנֵנוֹת. וְהַכּוֹנֵן הַפְּשׁוּטָה שִׁיּוּצָא מִזָּה לְכָל
 בְּנֵי־אָדָם הַפְּשׁוּטִים הוּא לִידַע שֶׁאֲפִילוֹ בְּתוֹךְ
 מְצוּלוֹת־יָם הַשּׁוֹטְפִים מְאֹד עַל הָאָדָם כְּהַמּוֹן
 גַּלְיָ הַיָּם מִמָּשׁ בְּבַחֲיַנַּת: וְתִשְׁלִיכֵנִי מְצוּלָה
 בְּלִבֵּב יָמִים (יונה ב), אֶרֶץ־עַל־פִּי־כֵן גַּם שָׁם יֵשׁ
 דֶּרֶךְ וְנִתְיָב תָּמִיד לָשׁוּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ עַל־יְדֵי
 בְּחִינַת אֵם אֶסְק שָׁמַיִם שָׁם אֶתָּה וְאַצִּיעָה
 שְׂאוֹל הַנֶּנְךָ שְׁזָה סוּד כּוֹנֵן אֵלּוּל בְּחִינַת הַדֶּרֶךְ
 הַנִּלְשָׁכָל שָׁכָל אָדָם יְכוֹל לְזָכוֹת אֵלָיו תָּמִיד בְּכָל

מְשִׁיבַת אֶמֶת נֶפֶשׁ כֹּה

מְקוֹם שֶׁהוּא בְּפֶרֶט בְּאֵלּוּל אִם יֵאֱמִין בְּזֶה
בְּאֶמֶת וּבְפִשְׁטוּת : (מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ, צֵה)

אִם מִתְעוֹרֵר אָדָם לְתִשׁוּבָה אֲזִי בְּשֵׁרוּצָה
לְכַנֵּס בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם וְלִנְסֵעַ לְהַצְדִּיק מִתְנַבֵּר
עָלָיו בְּכָל פַּעַם יֵצֵר הָרָע יוֹתֵר גָּדוֹל עַל־כֵּן
צָרִיךְ בְּכָל פַּעַם הַתְנַבְּרוֹת בְּיוֹתֵר וְהַתְחַזְּקוֹת
חֲדָשׁ נֶגֶד הַיֵּצֵר הָרָע הַחֲדָשׁ שְׂמַת־גִּבּוֹר עָלָיו
בְּכָל פַּעַם, וּמִזֶּה בָּא מָה שֶׁלְּפַעֲמִים
בְּשֵׁנֵת־עוֹרֵר הָאָדָם לְנִסְעַ לְאֲנָשֵׁי אֶמֶת יֵשׁ לוֹ
תְּשׁוּקָה גְּדוֹלָה וְאַחֲר־כֵּן בְּשְׂמַת־חֵיל לְנִסְעַ
נְחָלֵשׁ חֲשָׁקוֹ, וְלְפַעֲמִים בְּשִׁבָּא לְהַצְדִּיק
בְּעֲצָמוֹ נוֹפֵל מִתְשׁוּקָתוֹ לְגַמְרֵי כָּל־זֶה נִמְשָׁךְ
מִבְּחִינָה הַנְּזַכָּר לְעֵיל, כִּי תִיכַף בְּשֵׁנֵת־עוֹרֵר
לְנִסְעַ לְהַצְדִּיק הָאֶמֶת אֲזִי הַמִּית יֵצֵרוֹ הָרָע
שֶׁהָיָה לוֹ בַּתְּחִלָּה וְאַחֲר־כֵּן בְּשֵׁרוּצָה לְנִסְעַ
נִתְהוּוּהוּ לוֹ יֵצֵר הָרָע חֲדָשׁ חֲזָק מִבְּתְּחִלָּה כִּי כָּל
הַגָּדוֹל מִחֲבֵרוֹ יֵצֵרוֹ גָּדוֹל מִמֶּנּוּ (סוּכָה נב). עַל־כֵּן
מִי שְׁרוּצָה לְקָרֵב אֶת עֲצָמוֹ לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ
בְּאֶמֶת צָרִיךְ הַתְחַזְּקוֹת חֲדָשׁ בְּכָל פַּעַם נֶגֶד
הַיֵּצֵר הָרָע הַחֲדָשׁ שְׂמַת־חֲדָשׁ עָלָיו בְּכָל פַּעַם :
(מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ, יד)

שִׁיחֹת הַר"ן

טוֹב יוֹתֵר לְהִיּוֹת פְּתִי יֶאֱמִין לְכֹל דְּבַר (משלי יד,
 מ), דִּהְיִינוּ לְהֶאֱמִין אֲפִילוּ בְּשִׁטּוֹתִים וּשְׁקָרִים
 כִּדִּי לְהֶאֱמִין גַּם בְּהֶאֱמֶת, מְלֵהִיּוֹת חָכֶם
 וְלִכְפֹּר בְּכֹל חַס־וְשָׁלוֹם, דִּהְיִינוּ לְכַפֵּר
 בְּשִׁטּוֹתִים וּשְׁקָרִים וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה הַכֹּל
 לִיצָנוֹת אֲצֵלוּ וְכוּפֵר גַּם בְּהֶאֱמֶת חַס וְשָׁלוֹם,
 "וּמוֹטָב שְׂאֵקְרָא שׁוֹטָה כָּל יָמֵי וְאֵל אֶהְיָה
 רָשָׁע שָׁעָה אַחַת לְפָנֵי הַמָּקוֹם": (שיחות הר"ן קג)

כִּי שֶׁכְּשֶׁאָדָם מִתְחִיל לִכְנֹס בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם
 וְלִהְתְּקַרֵּב לְצַדִּיק הָאֱמֶת בָּאִים עָלָיו הַרְהוּרִים
 וּבְלִבּוֹלִים גְּדוֹלִים. זֶה כְּמוֹ לְמַשָּׁל כְּלֵי מַיִם
 שֶׁמֵּתְחִלָּה נִרְאָה כְּאֵלוּ הַמַּיִם צְלוּלִים,
 וְאַחֲר־כֵּן כְּשֶׁשׁוֹפְתִין וּמַעְמִידִין הַמַּיִם אֲצֵל
 הָאִשׁ וּמִתְחִיל לְהִתְבַּשֵּׁל אֲזִי מִתְבַּלְבֵּל הַמַּיִם
 וּמַעֲלָה הַרְתִּיחָה כָּל הַפְּסָלֹת שֶׁהָיָה בַּמַּיִם
 וְעוֹלָה כָּל הַפְּסָלֹת לְמַעְלָה. וְצָרִיךְ שֶׁיַּעֲמֹד
 אַחַד לְהַסִּיר חֲלָאֵת וּפְסָלֹת הַמַּיִם בְּכֹל פַּעַם.
 וּמִתְחִלָּה נִדְמָה כְּאֵלוּ הַמַּיִם צְלוּלִים לְגִמְרֵי
 וְאַחֲר־כֵּן נִרְאָה הַפְּסָלֹת שֶׁבַּמַּיִם הָעוֹלָה בְּכֹל

פַּעַם לְמַעַלָּה וְאֲזִי כְּשֶׁמְסִירִין בְּכָל פַּעַם חֲלָאת
וּפְסֻלַּת הַמַּיִם אֲזִי אַחֲר־כֵּךְ נִשְׁאַרִין הַמַּיִם
צְלוּלִים וְזֻכִּים בְּאַמֶּת כָּרְאוֹי. כְּמוֹ-כֵן מִמָּשׁ
קָדָם שְׂמַתְחִיל הָאָדָם לְכַנֵּס בְּעִבּוּדַת ה'
אֲזִי הַטּוֹב וְהָרַע מְעַרְבִין בּוֹ וּמַחֲמַת שָׁהֵם
מְעַרְבִים מְאֹד אֵין נִרְאָה הַפְּסֻלַּת וְהָרַע שֶׁבּוֹ
בְּלֹל כִּי הֵם מְעַרְבִים יַחַד לְגַמְרֵי הָרַע עִם
הַטּוֹב. אַךְ אַחֲר־כֵּךְ כְּשֶׁמַּתְחִיל לְכַנֵּס בְּעִבּוּדַת
הַשֵּׁם וּמִתְקָרֵב לְצַדִּיק הָאַמֶּת אֲזִי מַתְחִיל
לְהִזְדַּבֵּךְ וּלְהִתְבָּרַר וְאֲזִי עוֹלָה הַפְּסֻלַּת וְהָרַע
בְּכָל-פַּעַם לְמַעַלָּה כִּמְשָׁל הַנּוֹזֵק לְעֵיל. וְצָרִיךְ
שֶׁיַּעֲמֹד אֶחָד שֶׁיִּסְיֹר מִמֶּנּוּ חֲלָאתוֹ וּפְסֻלָּתוֹ
בְּכָל-פַּעַם וְאֲזִי יִשָּׂא אַחֲר־כֵּךְ זֶךְ וְצְלוּל
לְגַמְרֵי בְּאַמֶּת כָּרְאוֹי:

הָיָה אֲפֹשֶׁר לְהוֹצִיא הַפְּסֻלַּת וְהָרָפֶשׁ מִיַּד
מִהַאֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ בְּנִשְׁמִיּוֹת מִתְחַלָּה וְנִתְקָרְבוּ
לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ. אַךְ מָה יְהִיָּה אִם יְהִיָּה מוֹצִיא
הָרָפֶשׁ יוֹצִיא הָרָפֶשׁ עִם הַמַּחַ מֵאַחַר שֶׁמְעַרְבֵב
הַכֹּל יַחַד עַל-כֵּן הַהִכָּרַח לְהִיּוֹת מְתוֹן מְתוֹן עַד
שֶׁיִּזְדַּבֵּךְ מְעַט מְעַט : (שיחות הר"ן עט)

בְּנֵי-אָדָם הֵם מוֹנְעִים גְּדוּלִים מְאֹד,
וְדַע אִם הָיָה הָאָדָם לְבָדוֹ וְלֹא הָיָה אֲצֵלוֹ בְּנֵי-
אָדָם אַחֲרָיִם לְמַנְעוֹ, אֶף-עַל-פִּי שְׁנַם אִזּוֹ הָיוּ
בָּאִים עַל הָאָדָם כָּל הַבְּלָבוּלִים וְכָל הַמַּחְשָׁבוֹת
הַטּוֹרְדוֹת וְכָל הַמְּנִיעוֹת, אֶף-עַל-פִּי-כֵן בּוֹדֵאֵי
הָיָה מִטָּה עֲצָמוֹ לְדַרְךְ הַחַיִּים כִּי סוּף כָּל סוּף
הָיָה מִטָּה תָּמִיד לְדַרְךְ הָאֵמֶת. וְאִפִּילוֹ אִם הָיָה
עוֹבֵר עֲבָרָה חֵם וְשָׁלוֹם רַחֲמָנָא לְעָלָן, אֶף-עַל-
פִּי-כֵן בּוֹדֵאֵי הָיָה מִתְחַרֵּט חֲרָטָה גְּדוּלָה מְאֹד
בְּכָל פַּעַם. וְסוּף כָּל דְּבַר הָיָה נִשְׁאָר אֲצֵל
הָאֵמֶת. אֲבָל כְּשֵׁישׁ בְּנֵי-אָדָם הַמְּבַלְבְּלִים
דִּהְיָנוּ כְּשֶׁהָאָדָם מִתְחַבֵּר חֵם-וְשָׁלוֹם לְאִיזָה
חֲכָמִים בְּדַעְתָּם שֵׁישׁ לָהֶם אִיזָה יְדִיעָה
בַּחֲקִירָה וּפִילוֹסוֹפִיָּא אוֹ לְכַת לְצִים, וְהֵם
הַחֲכָמוֹת הַנְּהוּגִים עֲכָשׁוּ שְׁעוֹשִׂים לִיצְנוֹת
מִכֶּמָּה דְּבָרִים שֶׁבְקֻדְשָׁהּ, כִּידוּעַ הֵיטֵב לְמִי
שֶׁבָקִי בַּחֲכָמוֹת וְלִיצְנוֹת אֱלוֹ, זֹאת הַמְּנִיעָה
וְהַבְּלָבוּל הוּא גָּרוּעַ מֵהַכֹּל. כִּי אֱלוֹ הַחֲכָמוֹת הֵם
מְבַלְבְּלִים וּמוֹנְעִים בְּיוֹתֵר כִּי כָּל דְּרָכָיו נַעֲשִׂין
לוֹ מִישׁוֹר חֵם וְשָׁלוֹם עַל-יְדֵי הַחֲכָמוֹת, הֵן שֶׁל
פִּילוֹסוֹפִיָּא שׁוֹאֵת הַחֲכָמָה מְזַקֶּת בּוֹדֵאֵי מְאֹד

מאד כמבאר לעיל, וכן החכמות והליצנות הנ"ל של אנשים הנדמין ככשרים היא מזקת גם-כן מאד מאד:

כי באמת הכל אחד כי החכמות והליצנות שלהם היא ממש כמו הכפירות של הפילוסופיא. ובאמת גרוע יותר החכמות והליצנות שלהם מחכמת הפילוסופיא, כי מחכמת הפילוסופיא הכל בורחים. כי רב ישראל הם בורחים מאד מפילוסופיא מחמת שהם יודעים שפילוסופיא מזקת מאד ומורדת את האדם לשאול תהתיות חס ושלום רחמנא לעלן. אבל זאת הליצנות והחכמות הנ"ל, אין האדם בורח מהם כל-כך מאחר שיוצאין מפי אנשים הנראין כהגונים ומלבישין הכל בדרכי אמת כאלו האמת עמהם. על-כן אין האדם בורח מהם כל-כך והם מזיקים ומבלבלים ומונעים את האדם מאד מאד מעבודת הבורא יתברך באמת. אשרי הזוכה לילך בדרך אמת לאמתו ולהיות תם וישר ירא-אלקים וסר מרע (איוב א, א) בלי שום חכמות בקלל: (שיחות הר"ן, פא)

זיי מוהר"ן

וְאָמַר רַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה בְּפִרוּשׁ, שֶׁבְכָל
 שִׁיחָה וְשִׁיחָה שֶׁהָיָה מִשִּׁיחַ וּמְדַבֵּר עִמָּנוּ,
 יְכוּלִים לְהִיּוֹת עַל־יְדֵה אִישׁ כָּשֵׁר, וְאֲפִילוֹ
 צַדִּיק גָּמוּר כָּל יְמֵי חַיָּו כְּמוֹ שֶׁאֲנִי רוֹצֵה אִם
 יִרְצֶה לִילֵךְ עִמָּה לְקַיֵּם כְּפִי שִׁיחָתוֹ הַקְּדוּשָׁה.
 וּמִי שֶׁזָּכָה לְשִׁמְעַ שִׁיחָתוֹ הַקְּדוּשָׁה מִפִּי
 הַקְּדוּשׁ, הוּא יוֹדֵעַ זֹאת בְּאַמֶּת וּבְבִירוֹר, וְגַם
 אֲפִילוֹ עֲכָשׁוּ, כְּשֶׁלּוֹמְדִין דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים, יֵשׁ
 לָהֶם גַּם־כֵּן כַּח גְּדוֹל לְעוֹרֵר לְהַשְׁמִית־בְּרַךְ
 לְזִכּוֹת לְדַרְכֵי ה' בְּאַמֶּת לְמִי שֶׁיֵּשִׁים לְבוֹ
 הַיֵּטֵב לְדְבָרָיו וּלְשִׁיחוֹתָיו הַקְּדוּשִׁים הַנֶּאֱמָרִים
 בְּזֶה הַסֵּפֶר וּבַשָּׂאָר סִפְרָיו הַקְּדוּשִׁים, כִּי כָּל
 שִׁיחָה שְׁלוֹ הִיא הַתְּעוֹרְרוֹת נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד
 וְדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל וְנִכּוֹנָה מְאֹד לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם־
 יִתְבָּרַךְ לְכָל־אֶחָד לְפִי מְדִרְגָתוֹ, יִהְיֶה בְּאִיזָה
 מְדִרְגָה שִׁיחָה. אֲפִילוֹ מִי שֶׁהוּא בְּמְדִרְגָה
 עֲלִיּוֹנָה מְאֹד, יְכוּל לְקַבֵּל דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל וְעֵצוֹת
 נִפְלְאוֹת מִכָּל שִׁיחָה וְשִׁיחָה שְׁלוֹ, וְכֵן לְהַפְּדֵה,
 מִי שֶׁהוּא בְּתַכְלִית מְדִרְגָה הַתְּחִתוֹנָה חֵם
 וְשְׁלוֹם, בְּאִיזָה מְקוֹם שֶׁהוּא, יְכוּל לְקַבֵּל דֶּרֶךְ

חיי אמת מוהר"ן לא

ישָׁרָה וְעֲצוֹת נְכוֹנוֹת מְכֹל שִׁיחָה וְשִׁיחָה שְׁלוֹ
לְמַלְט נַפְשׁוֹ מִנִּי שַׁחַת וְלָשׁוּב אֶל הַשֵּׁם
בְּאַמֶּת, אִם יֵשִׁים לְבוֹ לְדַבְּרֵי וַיֵּטֵב וַיִּקְיֵם
אוֹתָם בְּאַמֶּת וּבִתְמִימוֹת בְּלִי שׁוֹם חֲכָמוֹת.
אֲשֶׁרִי מִי שִׁיאֲחֹז בָּהֶם : (מעלת תורתו וספריו הקדושים, יט)

שָׁמַעְתִּי בְּשֵׁמוֹ שֶׁאָמַר, שֶׁכְּשֶׁחֹזְרִין הַשֶּׁקֶר
שְׁתֵּי פְעָמִים, נַעֲשֶׂה אֶמֶת. כְּלוֹמַר, שֶׁנַּעֲשֶׂה
אֲצִלוֹ כְּאַמֶּת עַל-יְדֵי שֶׁחֹזֵר הַדְּבָרִים שֶׁל שֶׁקֶר
שְׁתֵּי פְעָמִים. גַּם אָמַר, שֶׁיֵּשׁ אֶחָד שֶׁשׁוֹכֵב עַל
מִטָּתוֹ וּבוֹדָה מִלְּבוֹ דְּבַר שֶׁקֶר עַל חֵבְרוֹ,
שֶׁחֵבְרוֹ דְּבַר עָלְיוֹ אוֹ עֲשֶׂה לוֹ שֶׁלֹּא כַּהֲגֹן
לְהַכְעִיסוֹ וְכִיּוֹצֵא בָּזָה, וּמִתְחִיל לְהִתְרַגֵּז עַל-
זֶה, וּבוֹעֵר בְּעֵסוֹ עַל חֵבְרוֹ, וְנִתְמַלֵּא רָגֵז עָלְיוֹ
חָנָם עַל-לֹא-דָבָר, כִּי הוּא בְּעֲצָמוֹ חָשֵׁב וּבָדָה
זֹאת עַל חֵבְרוֹ, וּבְאַמֶּת חֵבְרוֹ נָקִי מִזֶּה לְגַמְרֵי :
(עבודת השם, קה)

עֵקֶר הַתְּקוּוּהָ - עַל-יְדֵי בְּחִינַת לְמַעְלָה מִהַזְּמַן
שֶׁמִּשְׁנִיגִים הַצְּדִיקִים, שֶׁהֵם בְּבְחִינַת מְשִׁיחַ,
כִּי אֲשֶׁר הִבְנִיתִי מִפִּיּוֹ הַקְּדוֹשׁ, שֶׁאָמַר סְמוּךְ
לְהַסְתֵּל לְקוֹתוֹ, שֶׁהוּא הוֹלֵךְ עִתָּה עִם הַמֶּאֱמָר
שֶׁנֶּגְלָה עַל פְּסוּק: "אֲנִי הַיּוֹם יִלְדֶתִיךָ" (תהלים ב, ז),

שהוא בְּחִינַת לְמַעַלָּה מִהַזְמַן וְכוּ'. וְאִי אֶפְשָׁר
 לְבַאֵר עֲנִין זֶה בְּכֹתֵב בְּלָל, רַק מֵה שֶׁהִבְנֵיתִי
 אֲנִי מִדְּבָרָיו הוּא, שְׁאֵמַר זֹאת לְעֲנִין זֶה, שֶׁהוּא
 עוֹסֵק בִּיגִיעוֹת גְּדוּלוֹת כָּל־כֶּךָ לְקֶרֶב נַפְשׁוֹת
 רְבוֹת לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, וְעַדִּין לֹא עָלְתָה בְּיָדוֹ
 בְּרִצּוֹנוֹ, וְהַמְחִלּוֹקוֹת וְהַמְנִיעוֹת בְּנִשְׁמִיּוֹת
 וּבְרוּחָנִיּוֹת מִתְגַּבְּרִין וּמִתְפַּשְׁטִין מְאֹד מְאֹד
 בְּכָל־לִיּוֹת וּבְפִרְטִיּוֹת עַל־כֹּל אֶחָד וְאֶחָד, עַד
 אֲשֶׁר כָּשָׁל כַּח הַסֶּבֶל, וְרַבִּים נִכְשְׁלוּ וְנִפְלוּ
 עַל־יְדֵי־זֶה וְכוּ'. וְלְעֲנִין זֶה אָמַר, שֶׁהוּא מְחַיֶּה
 עֲצָמוֹ בְּעֲנִין זֶה שֶׁל "אֲנִי הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ", הֵינּוּ
 שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ יַעֲזֹרֵנוּ לְדַלֵּג עַל הַכֹּל, וְסוּף כָּל
 סוּף יִתְגַּלֶּה הָאֱמֶת, וְכִלְנוּ נָשׁוּב לְהַשֵּׁם־
 יִתְבָּרֵךְ בְּאֱמֶת, וְהַיָּמִים הָרֵאשׁוֹנִים יִפְלוּ, כִּי
 כָּל הַזְמַן יִתְבַטֵּל, וְיִכְלַל הַכֹּל בְּבְחִינַת לְמַעַלָּה
 מִהַזְמַן, וְשֵׁם יִתְתַקֵּן הַכֹּל וְכוּ' : (עבודת השם, קכג)

אָמַר לְאֶחָד מֵאֲנָשָׁיו, שֶׁסִּפֵּר עִמּוֹ מִעֲנִין
 עֲבוֹדַת הַשֵּׁם, אָמַר: הֲלֹא כְּבָר עֵינֵי כָלוֹת כָּל
 הַיּוֹם, וְאֲנִי עוֹמֵד וּמְצַפֶּה וּמְקוּוֶה וּמְיַחַל וּמְחַכֶּה
 בְּכָל עֵת, שִׁיזְכֵּנִי הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, שְׁאִזְכֶּה
 לְרֵאוֹת בְּכֶם מֵה שְׁאֲנִי חָפִיץ, שֶׁתְּהִיוּ עוֹבְדֵי

השם באמת כרצוני, ואני מקנה בעזרת השם שבודאי יהיה כך. ולא בלבד אנשי שיהיו מקרבים אלי, אלא אפילו מי שיתקרב לאנשי שלומי, ואפילו מי שרק יגע בהם, בודאי יהיה איש כשר באמת, ולא איש כשר בלבד, כי אם אפילו צדיק גדול מאד, יהיה מי שיהיה, שיזכה להתקרב לאנשים שלו. ושמעתי שאמר בזו הלשון: "בעיני ראיתי ודאגתי כבר על כל אחד מכם. ואני מקנה לה' וכו' כנ"ל. ואמר אז גם: כבר גמרתיו ואגמר: (מעלת המתקרבים אליו, לב)

הזכית את אחד, שהיה מקרב ונתרחק, ואחר כך חזר ובא אליו בחל המועד פסח תקס"ט, ענה ואמר: אפילו אם עוברים כמה שנים, ואינו נעתק ועולה ממדרגתו למדרגה עליונה ממנה ביראת שמים, רק הוא עומד במדרגתו הראשונה כבתחלה, ואפילו אם הוא גרוע יותר מבתחלה, אם הוא מקרב לצדיק האמתי, ההתקרבות בעצמו הוא טוב מאד בלי שעור וערך (ואם לא היה מקרב להצדיק, היה גרוע עוד יותר ויותר): (מעלת המתקרבים אליו, כה)

לקוטי מוהר"ן

הַעֲקָר וְהִיסוּד, שֶׁהַכֹּל תְּלוּי בּוֹ – לְקִשְׁר עֲצָמוֹ
 לְהַצְדִּיק שְׂבִדוֹר, וּלְקַבֵּל דְּבָרָיו עַל כָּל אֲשֶׁר יֹאמַר
 כִּי הוּא זֶה, דְּבָר קָטָן וְדְבָר גָּדוֹל, וְלִבְלִי לְנִטּוֹת,
 חֶסֶם וְשָׁלוֹם, מִדְּבָרָיו יָמִין וּשְׂמָאל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
 רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה: "אֲפִילוֹ אֹמֵר לְךָ עַל יָמִין
 שְׂמָאל" וְכוּ'; וְלִהְשָׁלִיךְ מֵאֵתוֹ כָּל הַחֲכָמוֹת, וְלִסְלַק
 דַּעְתוֹ כְּאִלוֹ אֵין לוֹ שׁוֹם שֶׁכָּל בְּלַעְדֵי אֲשֶׁר יִקְבֹּל
 מִהַצְדִּיק וְהָרַב שְׂבִדוֹר, וְכָל זְמַן שֶׁנִּשְׁאָר אֶצְלוֹ
 שׁוֹם שֶׁכָּל עֲצָמוֹ, אֵינוֹ בְּשִׁלְמוֹת וְאֵינוֹ מְקִשֵּׁר
 לְהַצְדִּיק. וַיִּשְׂרָאֵל בְּעֵת קַבְּלַת הַתּוֹרָה הָיוּ לָהֶם
 חֲכָמוֹת גְּדוֹלוֹת, כִּי אִזּוֹ הָיוּ עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה
 שְׂבִימֵיהֶם, שֶׁהָיָה טְעוּתָם עַל פִּי חֲכָמוֹת וְחֲקִירוֹת
 גְּדוֹלוֹת, כִּידוּעַ, וְלוֹלֵי שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מִשְׁלִיכִין
 מֵעֲצָמָן הַחֲכָמוֹת, לֹא הָיוּ מְקַבְּלִים הַתּוֹרָה, כִּי הָיוּ
 יְכוּלִים לְכַפֵּר בְּכֹל, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, וְלֹא הָיָה מוֹעִיל
 לָהֶם כָּל מָה שֶׁעָשָׂה מִנְּשָׂה רַבָּנוּ עִמָּהֶם, וְאֲפִילוֹ כָּל
 הָאוֹתוֹת וְהַמוֹפְתִים הַנּוֹרָאִים שֶׁעָשָׂה לְעֵינֵיהֶם לֹא
 הָיָה מוֹעִיל לָהֶם, כִּי גַם עֵתָה נִמְצְאִים אֲפִיקוֹרְסִים,
 הַכּוֹפְרִים עַל יְדֵי שְׁטוֹת וְטְעוֹת חֲכָמָתָם. אֲךָ
 יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשַׁת רְאוֹ הָאֵמֶת וְהַשְּׁלִיכוֹ הַחֲכָמוֹת
 וְהָאֵמִינוּ בָּהּ וּבְמִנְּשָׁה עֲבָדוֹ וְעַל-יְדֵי-זֶה קִבְּלוּ

לקוטי אמת מוהר"ן לה

התורה. והינו שתרגם אונקלוס: "עם נבל ולא חכם" – 'עמא דקבילו אורייתא ולא חכימו' (במדבר לב), כי עקר קבלת התורה היה על ידי ולא חכימו, הינו על-ידי שהשליכו מאתם כל החכמות כנ"ל. וזה: נבל – ראשי תבות: לב נתיבות, שהוא כלליות התורה, והיא החכמה האמתיות, אשר אצלה כל החכמות בטלים. והינו נבל, שהיא בחינת התורה, הנקראת נובלות החכמה העליונה (ובוא וראה, שעתה מבאר ומישב התרגום הזה, שהוא פליאה גדולה, וכל העולם תמהים עליו: מה ענין תבת נבל לתרגמו על קבלת התורה אך עתה מה נמלצו לחד דברי התרגום האלו). והעקר העבודה – להיות תם וישר, ירא-אלקים וסר מרע, בלי שום חכמות. ושלמה המלך, עליו השלום, אחר שכתוב בו (מלכים א, ה) : "ויחכם מכל האדם"; אמר (משלי ל) : "כי בער אנכי מאיש, ולא בינת אדם לי"; וכן אמר אסף (תהלים עג) : "ואני בער ולא אדע, בהמות הייתי עמו"; וכן כתיב (משלי כא) : "אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'". (לקו"מ ח"א קכג)

השקר מזיק לעינים בגשמיות וברוחניות:
כשאומר שקר מתגברים עכירת הדמים
שמשם באה המרה שחורה והדמעות שמקלקלין

עיניו, כי אי אפשר לדבר שקר עד שיעבר את דמיו, ואמת אי אפשר לדבר כי אם בשמזכך מקדם את הדמים :

השקר הוא הרע, הוא הטומאה, ועל-ידי-זה מסיר השגחת השם-יתברך מעליו, אבל על-ידי אמת, השגחת השם יתברך עליו בשלמות:

האמת הוא אחד והשקר הוא הרבה, כי אי אפשר לומר האמת על הדבר כי אם אחד, דהינו כמו שהוא דיקא, כגון על כסף כסף לבד, ועל זהב זהב לבד וכו', אבל השקר הוא הרבה, כי יכולין לומר שקרים בלי שעור, כגון על כסף שהוא נחשת או בדיל או עופרת ושאר שמות בלי שעור. על-כן סוף כל סוף יתגלה האמת בודאי ויתבטל ההתנגדות, כי כל ההתנגדות הוא מחמת רבוי השקר בלי שעור, שמשם בא כל ההתנגדות, כי באחד לא שיך התנגדות, והאמת שהוא אחד, בודאי ישאר קים לעולם, כי האמת הוא אחדותו יתברך שכל השקרים שהם ההתנגדות, המה יאבדו, והוא יעמד לעולם כי: "אמת ה' לעולם":

כשתרצה להכיל באחד עד שיהיה נכלל
אחר הבריאה בבחינת קדם הבריאה, שיהיו כלם

לקוטי אמת מוהר"ן לו

אחד כלו טוב כלו קדש, כמו שהיה קדם
הבריא, תשמר את עצמך משקר ותדבר רק
אמת, ותהיה איש אמת לאמתו, ועל-ידי-זה תהיה
נכלל באחד כנ"ל, כי האמת הוא אחד כנ"ל:
(קיצור לקו"מ ח"א, נא)

**כשאינ האדם מסתכל על התכלית, למה לו
חיים. והנה הנפש מתגעגעת תמיד לעשות רצון
יוצרה, וכשרואה שאין האדם עושה רצונו
יתברך, חס ושלום, אזי היא מתגעגעת מאד לחזר
לשרשה, ומתחלת להמשיך עצמה להסתלק מגוף
האדם, ומזה נחלה האדם, על ידי שנתחלש כח
הנפש, על ידי שממשכת עצמה ממנו מחמת
שאין ממלא רצונה, כי היא רוצה רק שיעשה רצון
המקום ברוך הוא. ומה שהאדם חוזר לבריאותו
על-ידי רפואות, הוא מחמת שהנפש רואה, שזה
האדם יכול לכף עצמו לעשות הפך תאוותו
ורגילותו, כי הוא מרגל באכילת לחם ושאר
מאכלים, ועכשו כופה תאוותו ומקבל רפואות
וסמים מרים בשביל בריאותו, ומחמת שהנפש
רואה שהוא יכול לכף תאוותו בשביל איזה
תכלית, על-כן היא חוזרת אליו, כי היא מצפה
שיכף תאוותו בשביל התכלית האמתית - לעשות
רצון יוצרו יתברך: (לקו"מ ח"א רסח)**

וְגַם נִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַר (שמואל א, טו) :

כִּי זֶה יְדוּעַ, שְׁמִדַּת הַנְּצַחֵחֵן אֵינָה סוּבְלַת הָאֱמֶת,
כִּי־אֵף אִם יֵרָאֶה לְעֵינַיִם דְּבַר אֱמֶת, יִדְחָה אוֹתוֹ
מִחֲמַת הַנְּצַחֵחֵן, וְזֶה מְבַרֵר מְאֹד. אֲךָ לֹא כְּמִדַּת
בְּשָׂר־וָדָם מִדַּת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא כִּי הַקְּדוּשׁ־
בְּרוּךְ־הוּא, אֵף בְּהַנְּצַחֵחֵן הוּא אֱמֶת, וְאֵינוֹ מְשַׁקֵּר,
חֵם וְשָׁלוֹם. וְזֵהוּ: וְגַם נִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַר:
(ח"א קכב)

הַצְּדִיק הָאֱמֶת הוּא הַפֶּאֶר וְהַיָּפִי וְהַחֵן שֶׁל כָּל
הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וְהוּא הַבֵּעַל הַבֵּית שֶׁל כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ.
וְהוּא בְּחִינַת הַבֵּעַל הַבֵּית שֶׁל בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, כִּי
הוּא מְאִיר לְבֵית־הַמִּקְדָּשׁ וְלְכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, כִּי
הוּא הָאוֹר וְהַפֶּאֶר וְהַיָּפִי וְהַחֵן שֶׁל כָּל הָעוֹלָם.
וְכִשְׁזֶה הַצְּדִיק נִתְפָּרֵס וְנִתְגַּדֵּל שְׁמוֹ בְּעוֹלָם, עַל־
יְדֵי־זֶה נִתְגַּדֵּל שְׁמוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְכָל מֵה שְׁמֵתִגְדֵּל
וּמִתְפָּאֵר שְׁמוֹ יוֹתֵר, מִתְגַּדֵּל וּמִתְפָּאֵר שֵׁם הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ בְּיוֹתֵר. וְכָל מִי שֶׁנִּכְלָל בְּזֶה הַשֵּׁם הָאֱמֶת,
שֶׁהוּא הַפֶּאֶר וְהַחֵן הָאֱמֶת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ,
דְּהֵינּוּ שְׁמֵת־קָרַב אֵלָיו וְנִכְלָל בְּשְׁמוֹ, עַל־יְדֵי־זֶה
נִפְתַּחֵן עֵינָיו וּמִתְחִיל לְהִסְתַּכֵּל עַל עֲצָמוֹ עַל כָּל
הַמַּדּוֹת אֵיךְ הוּא אוֹחֵז בָּהֶם, וְלָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה עַל
כָּל הַמַּדּוֹת רָעוֹת שֶׁפָּגַם בָּהֶם. וְזוֹכָה לְהִסְתַּכֵּל

לקוטי אמת מוהר"ן לט

בגדלת הבורא יתברך ולהסתכל בתקון העולם, וזוכה שימשיך עליו מחין קדושים וטהורים מהשם הקדוש הזה של הצדיק האמת:

בעתים הללו שכבר ארך עלינו הגלות, והשם יתברך מצפה בכל עת לשוב אלינו ולחזור ולבנות בית-מקדשנו, ראוי לנו שלא לעכב חס ושלום בנין בית-המקדש, רק להשתדל בבנינו. על-כן מאד מאד צריכין לזהר לקום בחצות בכל לילה ולהיות מתאבל מאד על חרבן בית-המקדש, כי אולי בגלגול הראשון היה הוא הגורם שיחרב הבית-המקדש, ואפילו אם לאו, אולי הוא מעכב עתה בחטאיו בנין בית-המקדש, ונחשב גם כן כאלו גרם להחריבו. ועל-זה יבכה ויתאבל מאד בכל לילה בחצות, ועל-ידי-זה יהיה נחשב כאלו הוא משתדל בבנין בית-המקדש. ועל-ידי-זה יזכה להתקרב אל האמת, הינו להתקרב לצדיקים ויראים וכשרים אמתיים, שהם עקר הפאר והחן והיפי האמת של העולם. אמר המעתיק: נראה שזה פונת סמיכת הפסוקים: "חצות לילה אקום להודות לך" וכו' "חבר אני לכל אשר יראוך", הינו כנ"ל: ועל-ידי-זה יהיו נפתחין עיניו, ויסתכל על עצמו בכל המדות,

מ לקוטי אמת מוהר"ן

וְלָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה עַל כָּל הַמַּדּוֹת רָעוֹת, וַיִּזְכֶּה
לְדַעַת וּלְהַכִּיר אֶת שְׁמוֹ הַגָּדוֹל יִתְבָּרַךְ : (קיצור לקו"מ
ח"ב, ס"ז)

יֵשׁ צַדִּיק אֲמִתִּי שֶׁהוּא יְסוּד הָעוֹלָם, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (משלי י, כה) : "וְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם", וְזֶה הַצַּדִּיק
הוּא רַק יְחִיד בְּעוֹלָם, כִּי הוּא יְסוּד הָעוֹלָם שֶׁכָּל
הַדְּבָרִים נִמְשָׁכִין מִמֶּנּוּ, וְאֵפִילוּ כָּל הַצַּדִּיקִים הֵם
רַק עֲנָפִים מִמֶּנּוּ, כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתוֹ, יֵשׁ שֶׁהוּא
בְּחִינַת עֲנָף מִמֶּנּוּ, וַיֵּשׁ שֶׁהוּא בְּבְחִינַת עֲנָף מִן
הָעֲנָף. וְזֶה הַצַּדִּיק הַיְחִיד בְּעוֹלָם הוּא עָנוּ וְשָׁפַל
וּמִשִּׁים עֲצָמוֹ כְּעָפָר, וְעַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ לוֹ כֹּחַ הַמוֹשֵׁךְ
לְהַמְשִׁיךְ כָּל הָעוֹלָם אֵלָיו, לְקַרְבָּם לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ
וּלְתוֹרַתוֹ הַקְּדוֹשָׁה. וְזֶה הַצַּדִּיק מִמְשִׁיךְ כָּל
הַהִשְׁפָּעוֹת לְהָעוֹלָם :

גַּם הַכְּבוֹד שֶׁיֵּשׁ לְכָל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם, מִקְּטָן וְעַד
גָּדוֹל, כֻּלָּם הֵם מְקַבְּלִים רַק מֵהַצַּדִּיק הַזֶּה, כִּי כָּל
הַכְּבוֹד וְהַגְּדָלָה הוּא רַק אֶצְלוֹ, וְכָל מְקַבְּלִים
מִמֶּנּוּ. וְכֵן הַתְּחִלּוֹת הַכְּבוֹד, כִּי בְּכָל פַּעַם
נִתְחַדֵּשׁ הַכְּבוֹד, שֶׁזֶה הַמְּמַנֶּה בָּא לְהַתְּמַנּוֹת אַחֵר
וְנִתְחַדֵּשׁ הָרֵאשִׁיּוֹת וְהַכְּבוֹד, הוּא הַכֹּל עַל-יְדֵי-זֶה
הַצַּדִּיק כִּפִּי הַקְּמָתוֹ אֶת הַמְּשַׁכֵּן בְּכָל פַּעַם, שֶׁמִּשִּׁם
בָּא כָּל הַכְּבוֹד :

לקוטי אמת מוהר"ן מא

מה שהעולם רחוקים מן הצדיק הזה ואין הכל נמשכים אליו, הוא על-ידי כח המכריח שהוא כנגד כח המושך של הצדיקים, כי יש בני-אדם שעל-ידי דבוריהם ומעשיהם הם מפסיקים ומכריחים להתרחק מהצדיק האמת, ועקר התגברות כח המכריח הוא על-ידי גאות וגסות הרוח וכבוד, שמתירא שיהיה נפחת כבודו ויתבזה כשיתקרב אל האמת, על כן כל מי שרוצה לידע האמת לאמתו, ישפיל דעתו באמת, ויזכר פחיתותו ושפלותו באמת, וכל מה שעבר עליו מעודו, וכשירגיש שפלותו באמת, אז בודאי יתגלה לו האמת, ויתגבר כח המושך על כח המכריח, ויהיה נמשך בזריזות גדול להצדיק האמת: (קיצור לקו"מ ח"א, ע)

לפי השלום שבדור, כן יכולין למשך את כל העולם לעבודתו יתברך "לעבדו שכם אחד" (צפניה ג). כי על-ידי השלום שיש בין בני אדם, הם מדברים זה עם זה, והם חוקרים זה עם זה מה הוא התכלית מכל העולם כלו ומתבלין. והם מסבירים זה לזה האמת, שסוף כל סוף לא ישאר מהאדם כלום, כי אם מה שהכין לעצמו לאחר מותו לעולם הנצחי, כי אין מלוין לו לאדם לא כסף

ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה ומעשים טובים בלבד (אבות, ו). ועל-ידי-זה משליך כל איש את שקר אלילי כספו, ומקרב את עצמו אל האמת, וממשיך ופונה את עצמו להשם יתברך ולתורתו ועבודתו. אבל כשאין שלום, מכל-שכן כשיש מחלוקת חס ושלום, אזי אין מתועדין יחד זה-עם-זה, ואין מדבר אחד עם חברו מהתכלית. ואפילו כשמתועדים יחד לפעמים ומדברים יחד, אין נכנסין דבריו בלב חברו, מחמת נצחון ומחלוקת ושנאה וקנאה, כי מחלוקת ונצחון אינו סובל האמת, כמבאר בסימן קכ"ב. נמצא שעקר התרחקות מהשם-יתברך של רב בני אדם היא על-ידי המחלוקת שנתרבה עכשו בעונותינו הרבים. המקום ירחם : (קיצור לקו"מ ח"א, כז)

כשאדם עומד להתפלל, אזי באים מחשבות זרות וקליפות ומסבבין אותו, ונשאר בחשך ואינו יכול להתפלל. ותכלית התקנה לזה, שתראה שיצאו הדבורים מפיו באמת, ועל-ידי התבה היוצאת מפיו באמת, היא תשים לך פתח בחשך שאתה נצוד בו ותזכה להתפלל היטב.

לקוטי אמת מוהר"ן מג

וְהַבֵּן זֶה הַיָּטֵב הַיָּטֵב, כִּי זֶה כָּלֵל וַיְסוּד גָּדוֹל בְּכָל
דְּרָכֵי עֲבוֹדַת הַשֵּׁם, שֶׁהַכֹּל תְּלוּי בּוֹ. שְׂאֵפִילוֹ אִם הוּא
מִשְׁקַע חֵם וְשִׁלּוּם בְּתַכְלִית הַתְּנַבְרוּת הַחֹשֶׁךְ וְהַקְּלָפָה,
וְהוּא כָּלוּא וּמְסַגֵּר שָׁם בְּכִמָּה סִיבּוּבִים הַמְּסַבֵּבִים אוֹתוֹ
מִצְדֵי צַדִּדִים, וְאֵין מְנִיחִים אוֹתוֹ לְהִתְקַרֵּב לְקַדְשָׁהּ,
עַקֵּר תִּקְנָתוֹ שִׂימְשִׁיךְ עֲצָמוֹ לְהֶאֱמֶת, וַיִּבִּיט עַל הָאֱמֶת
לְאִמָּתוֹ וַיִּבְקֹשׁ רַק הָאֱמֶת. וְכֵן יִרְאֶה בְּתַפְלָתוֹ, אֶף
שְׂאֵינּוּ יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל כָּלֵל מִחֲמַת הַחֹשֶׁךְ הָרַב כַּנִּ"ל,
עִם כָּל זֶה יִרְאֶה רַק לְדַבֵּר הַדְּבּוּר בְּאֱמֶת בְּאִיזָה מְדֻרְגָה
תַּחְתּוֹנָה שֶׁהִיא. כְּגוֹן לְמַשָּׁל שִׂיאֵמֶר: ה' הוֹשִׁיעָה,
בְּאֱמֶת, אֶף-עַל-פִּי שְׂאֵינּוּ יָכוֹל לְדַבֵּר בְּהִתְלַהֲבוּת
וְהִתְעוֹרְרוּת כְּרֵאוֹי, אֶף-עַל-פִּי-כֵן יִכְרִיחַ עֲצָמוֹ לְדַבֵּר
עַל כָּל פְּנִיִם הַדְּבּוּר בְּאֱמֶת בְּפִשְׁטוּת כְּפִי מַה שֶׁהוּא,
וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְרֵאוֹת הַפְּתָחִים שֶׁבְּתוֹךְ הַחֹשֶׁךְ. כִּי
אִם יִרְצֶה הָאֱמֶת בְּאֱמֶת, כְּנֶגֶד זֶה אֵין שׁוּם חֹשֶׁךְ
שִׂיחֹשֶׁיךְ לוֹ, כִּי אֱמֶת הוּא אֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּעֲצָמוֹ,
אֶךְ עַל-יְדֵי שְׁקֵר, הוּא מְסַלֵּק אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ כְּבִיכּוֹל,
כִּי: דוֹבֵר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לְנַגֵּד עֵינָיו יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי
אֱמֶת הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹכֵן עִמּוֹ. וְעַקֵּר הַשְׁתַּוְּקָאוֹת
שֶׁל הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ אֵינּוּ אֵלָּא אֵל הָאֱמֶת, וּלְפִי גְדֵל
הָאֱמֶת, כֵּן הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹכֵן עִמּוֹ, וְאִזּוּ מֵאִיר לוֹ
אֵיךְ לִיצֵא מִהַחֹשֶׁךְ וְהַקְּלָפָה הַמוֹנֵעַת אוֹתוֹ מִתְּפִלָּתוֹ
וְעֲבוֹדָתוֹ. וְעַל-יְדֵי-זֶה יֵאִיר לוֹ הָאֱמֶת שְׂוִיכָל לְהִתְפַּלֵּל
בְּחֶסֶדוֹ הַגָּדוֹל יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא מְתַקֵּן וּמְקַיֵּם כָּל
הָעוֹלָמוֹת: (קִיצוֹר לְקו"מ ח"א, ט')

לקוטי תפלות

אנא יהוה, "חכם ללב ואמין כח", אשר
החכמה והתבונה עמך לבה, ולתבונתך אין
מספר, וכל החכמים בבלי מדע, מכל שכן וכל
שכן נבער מדעת פמוני. זכני והורני ולמדני
שאזכה לידע באמת שאיני יודע כלל, באפן
שאזכה להתחזק על-ידי-זה בעבודת יהוה בכל
פעם, ולהתחיל בכל עת מחדש, בין בבחינת
עליה ובין בבחינת ירידה חס ושלום, יהיה איך
שיהיה, אזכה להתחזק להתחיל בכל פעם
מחדש. וכל הדברים שהם רצונך באמת, אזכה
לעשותם ולעסק בהם בשלמות גדול
בהתחזקות גדול בלב שלם באמת, ולא יוכל
לבבלבל אותי שום דבר שבְעוֹלָם, ולא יוכלו
עונותי העצומים והמרבים מאד להחליש את
דעתי חס ושלום כלל בשום דבר שבְעוֹלָם. רק
אדע ואבחין ואבין ואשכיל שאיני יודע כלל
מה נעשה בעולם, ומה נעשה עמדי, רק כל
אשר תמצא ידי לעשות בכחי דברים שבקדשה
בזה העולם העובר, אזכה לעשותם בשלמות,
ולהתפלל ולהתחזק ולזעק ולצעק אליך תמיד,

לקוטי אמת תפלות מה

יְהִיָּה אִיךָ שִׁיְהִיָּה. וְלֹא יִהְיֶה כַח לְהַדְעַת
וְהַחֲכָמָה שֶׁל הֶבֶל לְבַלְבֵּל אוֹתִי מִהָאֱמֶת חֶסֶם
וְשָׁלוֹם, רַק אֲזַכֶּה לְדַעַת וְחֲכָמָה וּבִינָה אֱמֶתִיית
לְהַבִּין וּלְהַשְׁכִּיל הָאֱמֶת שְׂרָחוֹק מִמְּנֵי הַחֲכָמָה
וְאִינִי יוֹדֵעַ כָּלֵל. וְאֶסְמְךָ עָלַיךָ לְבַד תָּמִיד
בְּאֱמֶת, וְלֹא אֶחָשׁוּב מִחֲשָׁבוֹת יִתְרוֹת כָּלֵל,
וְאִתָּה תַעֲשֶׂה עִמִּי כְרִצוֹנְךָ תָּמִיד, וְתִגְמֹר עִמִּי
חֶפְצֵי שָׁמַיִם כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאֱמֶת:

וּבְכֵן תַעֲזֹרֵנִי בְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׂאֲזַכֶּה
לְהַפְשִׁיט גּוּפִי הַמְּצָרֵעַ שֶׁהוּא מִמְּשַׁכָּא דְחַוִּיא,
וּלְלַבּוֹשׁ בְּגָדֵי שִׁשְׁתַּת דְּהֵינּוּ גּוּף קָדוֹשׁ מִזֵּן עֵדֶן.
רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, יוֹדֵעַ תַעֲלוּמוֹת, אִתָּה לְבַד יוֹדֵעַ
מֵהֵיכָן נִמְשָׁךְ גּוּפִי הַמְּגִשָּׁם, "הֵן בְּעוֹן חוֹלְלָתִי
וּבַחֲטָא יַחֲמַתְנִי אֱמִי. כִּי אָבִי וְאֱמִי עֲזָבוּנִי וַיְהוּהוּ
יֶאֱסֹפְנִי" וּמְלַבֵּד מַה שֶׁגּוּפִי עָכוּר וּמְגִשָּׁם
מִתְחַלֵּת הַהוֹלָדָה, נוֹסֵף לָזֶה הוֹסֵפְתִי זוֹהָמָא
וְעֵבִירוֹת עַל עֵבִירוֹת עַל-יָדַי מַעֲשֵׂי הָרָעִים
וְהַפְּגוּמִים מְאֹד, וּמַעֲצָם גְּשָׁמִיּוֹת וְעֵבִירַת הַגּוּף
הַמְּצָרֵעַ הַזֶּה, אִינִי יָכוֹל לְנַקוֹת עֲצָמִי מִכִּסְּיֵלוֹת
דְּעֵתִי וְעֵבִירַת מַעֲשֵׂי הָרָעִים, עַד אֲשֶׁר אֲנִי הוֹלֵךְ
בְּעוֹלָם הַזֶּה נֵעַ וְנָד מְבַלְבֵּל וּמְטָרָף, וְאֲנִי מְחַפֵּשׁ
וּמְבַקֵּשׁ אָנָּה וְאָנָּה לְמַצוֹא פֶתַח הַצֵּלָה לְבָרַח

מְזוֹהֶמֶת טְנוּף גּוֹפִי וּמִתְאַוֶּתִי הָרָעִים וְעַדִּין לֹא
 נוֹשָׁעֶתִי, וְאִינִי יוֹדַע אִיךָ לְהַצִּיל אֶת עַצְמִי מִמְּנִי
 בְּעַצְמִי, עַד אֲשֶׁר קָשָׁה וְכָבֵד עָלַי אֲפִלוּ
 לְהִתְפַּלֵּל וּלְהִתְחַנֵּן עַל זֶה. אָבִי שֶׁבַשְׁמַיִם, רַחֵם
 עָלַי, לְמִדְנִי אִיךָ לְסִדֵּר הַתְּחִנָּתִי הַמְּרָה לְפָנֶיךָ
 עֲתָה, אִיךָ לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים עָלַי עֲתָה,
 בְּאִפְּן שְׂאֵזְכָּה עַל כָּל פָּנִים מֵעֲתָה לְעִזּוֹב דְּרָכֵי
 הָרַע וּמִחֲשֻׁבוֹתֵי הַמְּגִנּוֹת וְהַמְּבַלְבָּלוֹת וְאֲפֹשֵׁט
 אֶת עַצְמִי מֵעֲתָה מִגּוֹפִי הַמְּצָרַע הַמְּגִשֵׁם וְהַעֲכוּר
 כָּל כָּךְ, וְאֶתְחִיל לְטַהֵר וּלְקַדֵּשׁ אֶת עַצְמִי בְּכֹל
 מִינֵי קִדְשוֹת וְטָהָרוֹת, עַד שְׂאֵזְכָּה לְהִתְלַבֵּשׁ
 בְּגוֹף קָדוֹשׁ מִגֵּן עֵדֶן. מְרִיָּה דְּעֵלְמָא כְּלָא, רוּפָא
 חֲנַם, רְפָאֲנִי נָא בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים רְפוּאֵת הַנְּפֹשׁ
 וְרְפוּאֵת הַגּוּף, "רְפָאֲנִי יְהוָה וְאַרְפָּא הוֹשִׁיעֵנִי
 וְאוֹשָׁעָה כִּי תִהְלָתִי אֲתָה", רְפָאֲנִי וְאַסְפְּנִי
 מִצָּרַעֲתִי וּמִהַר לְהַפְּשִׁיט מֵעָלַי גּוֹפִי הַמְּצוֹרַע,
 וְהִלְבֵּשׁ אוֹתִי בְּחֶסֶדֶיךָ גּוּף קָדוֹשׁ מִגֵּן עֵדֶן, וְעַל־
 יְדֵי־זֶה יִתְרוּמַם מְזוּלִי וְאֵזְכָּה לְעוֹשֶׁר, וּבְבִרְכוּתֶיךָ
 תְּבָרְכֵנִי וְתִשְׁפִּיעַ לִי עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל בְּקִדְשָׁה
 וּבְטָהָרָה, וְיִתְחַזַּק יִצְרֵי הַטּוֹב, וְתִסִּיר לֵב אֲבִן
 מִבְּשָׂרִי וְתִתֵּן לִי לֵב בָּשָׂר, וְיִתְבַטֵּל הָעַצְבוֹת
 וְהַלִּיצָנוֹת הַבָּאִים מִמְּרָה שְׂחוֹרָה, וְיִתְבַטֵּל

לקוטי אמת תפלות מז

מאתנו העניות והדחקות, כי "כשאל כח הסבל" של העניות והדחקות של עמך בית ישראל, בפרט גדל העניות והדחקות של הכשרים החפצים לכנוס בדרך הקדש באמת. רחם עלינו בחסדיך הנפלאים, ותאיר עלינו מזל של עשירות, ויהיה כל העשירות אצל בית ישראל עמך הכשרים החפצים לעבדך באמת, למען יתגדל ויתקדש שמך על ידי-זה. ויתבטל מאתנו כל מיני עצבות וליצנות הבאים ממרה שחורה, ויתבטל הליצנות של כל החולקים על הכשרים והיראים. ותתן כח שיתגבר לב חכם לימין על לב הכסיל שהוא משמאל, אשר משם כל הליצנות שלהם, שהוא שחוק הכסיל, ויתבטל השמאל לגבי הימין:

ועל-ידי הימין הזה תקים את הנופלים לאהבות ויראות רעות, להקים אותם לאהבות ויראות קדושות, והימין יעביר החשך מעיניהם עד אשר עיניהם יראו נפלאות, ויקים מהרה מקרא שכתוב, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", ותמשיך עלי קדשת פסח תמיד, ותעזר לנו תמיד לספר ולשוח בנפלאותיך ותורתך האמתית, ונזכה לדבר

מה לקוטי אמת תפלות

ולגלות תמיד תורת אמת, ויקים בנו מקרא
שכתוב: "תורת אמת היתה בפיהו" ותרחם
עלינו ותושיענו ותעזרנו מהרה להעביר החשך
שכסה פני תהום, ולהאיר אור האמת בעולם,
עד שיהיה נחשב כאלו בראנו את העולם: (לקוטי
תפילות, ח"ב מב)

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו, שתזכני ברחמיך הרבים, להתקרב
באמת לצדיקים אמתים, ולהתקשר בהם
באמת בלב ונפש חפצה, באהבה רבה ועזה
מנקדה שבלב באמת. ואזכה לאהב אותם
באהבה גדולה כל-כך, עד שתגדל ותתפלא
אהבתם אצלי מאהבת נשים, עד שיתבטל
ממני אהבת נשים ותאות המשגל על-ידי
התנברות אהבת הצדיקים. חוס וחמל עלי,
וזכני לאהבת הצדיקים באמת ועל-ידי-זה
אזכה להתקשר בהם בהתקשרות גדול וחזק,
ותהיה נפשי קשורה בנפשם בקשר אמיץ וחזק
מעתה ועד עולם, לעולמי עד ולנצח נצחים. יהיו
לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי
וגואלי: (לקוטי תפילות, ח"א צט)

אב"י הנזול

עקר ביאת המשיח הוא לגלות האמת בעולם, כי עכשו האמת בגלות גדול וכל אחד אומר שאצלו האמת, ועקר האמת יתגלה על-ידי משיח וזה עקר הנאלה.

אמת ושקר הם בחינת מלך ועבד, ומחמת התגברות השקר נחלף בן המלך בבן העבד עד שסברו על בן העבד שהוא בן המלך, ועל בן המלך להפך, כמבאר בספרי מעשיות.

עקר בטול השקר והתגלות האמת הוא על-ידי שמבטל עצמו מכל וכל עד שהוא בבחינת עפר ממש, בבחינת "ונפשי כעפר לכל תהיה". (מכתב ה)

מי שחפץ באמת לאמתו ואינו מטעה את עצמו, יכול להבין מרחוק היכן הדעת האמתית שראוי לסמוך עליה ולהאמין בו, ומי הם הצדיקים והבשרים באמת, ולמי ראוי לדבק את עצמו באמת. (מכתב ב)

כל אחד כפי מה שיודע בנפשו גדל פחיתותו וגדל רחוקו שנתרחק מאד מה' יתברך,

כמו־כן הוא צָרִיךְ דִּיקָא לְהִתְקַרֵּב לְהַרְבֵּי
הָאֱמֶת הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה מְאֹד מְאֹד, כִּי כָּל מֶה
שֶׁהוּא קָטָן בְּיוֹתֵר – הוּא צָרִיךְ רַבֵּי אֱמֶתִי
גָּדוֹל בְּיוֹתֵר.

הַכֹּלָל, שֶׁהַמְּשָׁלָה בְּיַד הַצְּדִיק לְפַעַל פְּעִלוֹת
בְּרָצוֹנוֹ, וְעָקֵר הַמְּשָׁלָה לְהֵאִיר וּלְעוֹרֵר לֵב
יִשְׂרָאֵל לְעִבּוּדַת ה' יִתְבָּרֵךְ. עַל־כֵּן הָעָקֵר
שִׁיתְקַשֵּׁר לְצְדִיקֵי אֱמֶת וּמֵהֶם יִקְבַּל כֹּחַ
וְהֵאָרָה וְהִתְעוֹרְרוֹת לַה' יִתְבָּרֵךְ עַד שִׁישׁוּב אֵל
ה' בְּאֱמֶת. (מכתב ב)

עָקֵר אֲרִיכַת הַגְּלוּת, וְעָקֵר עֲכוּב הַגְּאֻלָּה הוּא
רַק עַל־יְדֵי מַחְלָקַת, כִּי בְּכָל דּוֹר נִמְצְאוּ בְּנֵי־
אָדָם שֶׁהֵם חוֹתְרִים לְהִרְחִיק לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
מִהַצְּדִיק הָאֱמֶת, וְעַל־יְדֵי זֶה נִתְגַּלְגְּלוּ כָּל
הַחֲרָבָנוֹת וְכָל הַגְּלִיּוֹת וְכָל הָאֲרִיכַת הַגְּלוּת שֶׁל
עַכְשָׁיו. אֵךְ אַף־עַל־פִּי־כֵן "אַתָּה מְרוֹם לְעוֹלָם
ה'", כִּי גַם כְּמוֹ כֵּן נִמְצְאוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר
צְדִיקִים וּכְשֵׁרִים אֱמֶתִיִּים שֶׁהֵם נְלוּיִם אֵל
הַצְּדִיק הַגָּדוֹל הַמְּבַחֵר וְשֹׂמְחִים לְקִרְאָתוֹ,
וְשׂוֹמְעִים לְעֻצָּתוֹ וְעַל־יְדֵי זֶה תָּבֵא הַגְּאֻלָּה.
(מכתב ו)

לַפְעָמַיִם עַל-יְדֵי הָעֲלִיָּה שְׁעוּלָה הָאָדָם
 בַּעֲשִׂירוֹת אוֹ בְּחֻבָּה, עַל-יְדֵי זֶה דִּיקָא נוּטָה
 מִן הָאֱמֶת וּמִהֲפֹכּוֹ מְסַדְרוֹ הָאֱמֶתִי וְחוֹלֵק עַל
 הַצְדִּיק הָאֱמֶת מִחֲמַת שְׂאוּמֵר סְבָרוֹת הַפּוֹכוֹת
 מִן הָאֱמֶת, רַק הָאֱמֶת עַד לְעֲצֹמוֹ, וּבּוֹדֵאֵי
 הַחֲפִיץ בְּאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ וְאֵינּוּ רוֹצֵה לְהַטְעוֹת אֶת
 עֲצֹמוֹ אִזּוֹ יְכוּל לֵידַע וּלְהַבִּין הָאֱמֶת הַיָּטִב. וְכֵן
 לַפְעָמַיִם הָאָדָם מִחֲמַת יְרִידָתוֹ הַגְּדוּלָה שִׁיּוֹרֵד
 בְּגָלוֹת הַתְּאֻנוֹת מְאֹד כָּל אֶחָד כְּפִי יְרִידָתוֹ,
 עַד שֶׁמִּחֲמַת זֶה נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ וְנִדְמָה לוֹ שֶׁלְּפִי
 הָאֱמֶת כְּבָר אֲבָרָה תִּקְוֹתוֹ חֵם וְשָׁלוֹם, וְכָל זֶה
 מִחֲמַת שְׂמֵהֶפֶךְ הָאֱמֶת שְׁלֵא כְּסֻדְרָא, כִּי לֹא כָךְ
 הָאֱמֶת הָאֱמֶתִי, כִּי כְּבָר גָּלָה לָנוּ ה' יִתְבָּרַךְ
 רַבּוּי רַחֲמָיו שְׂאֵינָם כָּלִים לְעוֹלָם עַל-יְדֵי מִשְׁחָה
 רַבָּנוּ עָלֵינוּ הַשָּׁלוֹם וְהַצְדִּיקִים שְׂאֲחָרֵינוּ, וְהֵם
 גָּלוּ לָנוּ בְּפִרוּשׁ שְׂאֲסוּר לְאָדָם לִיֵּאֵשׁ אֶת
 עֲצֹמוֹ מִן הַרְחָמִים, כִּי ה' יִתְבָּרַךְ בְּכָל מְקוֹם
 וְאֶפְלוּ בְּתַכְלִית דִּיוֹטָא הַתְּחַתּוֹנָה גַּם שֵׁם
 נִמְצָא ה' יִתְבָּרַךְ, וַיֵּשׁ עֲנִין כְּזֶה שִׁיּוֹכֵל
 לְהַתְתִּיקֵן הַכֹּל וַיִּתְּהַפֵּךְ לְטוֹבָה וְכָל הָעוֹנוֹת
 יִתְהַפְּכוּ לְזָכוֹת. (מכתב יט)

כִּי שְׂרוּצָה לְמַלְט נַפְשׁוֹ מֵאֵשׁ הַמַּחְלֶקֶת, הֵינּוּ
שְׁלֵא יַחֲזִיק בְּמַחְלֶקֶת חַס וְשָׁלוֹם, עֵקֶר הַצִּלְתּוֹ
עַל-יְדֵי אַמֶּת: (מכתב ו)

ה' יתְּבַרֵךְ חֶפְזָן חֶסֶד הוּא וְרוּצָה לְקָרֵב
הַמְּרַחֲקִים אֶף-עַל-פִּי שְׂאִין רְאוּיִים לְקָרְבָם,
אֲבָל אֵין יְכוּלִים לְהִתְקָרֵב כִּי אִם עַל-יְדֵי
הַתְּקָרְבוֹת לְהַצְדִּיק שְׁעַל-יְדוֹ עֵקֶר תְּקוּנוֹ
לְנִצְחָה!

קִדְּם שְׂמִקְרָב לְהַצְדִּיק אֲזִי לְבוֹ אָטוּם וְאֲזִינוּ
סְתוּמִים וְעֵינָיו עוֹרִים מְלִרְאוֹת הָאֶמֶת, אֲבָל
כְּשֶׁמִּדְּבַק עֲצָמוֹ לְהַצְדִּיק וּמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ עֲצוֹת
אֲזִי נִפְתָּח לְבָבוֹ וְעֵינָיו וְאֲזִינוּ וְרוּאָה וְשׁוֹמֵעַ
וּמְבִין הָאֶמֶת וְזוֹכָה לְתִשׁוּבָה.

עַל-יְדֵי הַתְּקָרְבוֹת לְהַצְדִּיק וַיִּלֶךְ בְּדַרְךְ
עֲצָתוֹ, עַל-יְדֵי זֶה נֶחְקַק בּוֹ אַמֶּת, וְזוֹכָה
לְאַמוּנָה וְתִפְלָה וְנַסִּים וְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְעַל-יְדֵי
זֶה תָּבוֹא הַגְּאֻלָּה: (מכתב יד)

דְּרִישַׁת שָׁלוֹם לְבַבִּית לוֹ וְהַנְּלוּיִם אֵלָיו,
וּבְרִכַּת בְּרִיאֹת בַּגּוֹף וְנַפְשׁוֹ.

יִשְׂרָאֵל דַּב אֲוֹדָסָר

תקון הפללי נג

תקון הפללי

הוא תקון הברית (כמבאר בלקוטי מוהר"ן ח"א כט אות ד). והוא תקון למקרה לילה חס ושלוש, לומר אלו העשרה מזמורי תהלים באותו היום שקרה לו. הוציאו מההעלים אל הגלוי, אדוננו מורנו ורבנו הקדוש צדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה ואמונה, רבנו נחמן בן פינא בן שמחה, נ נח נחמ נחמן מאומן זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן:

וענין תקון זה על ידי אמירת העשרה קפיטל תהלים הנ"ל הוא דבר חדש לגמרי, חדוש נפלא! כי הוא תקון נפלא ונורא מאד מאד. ומי שיוכל לילך למקוה ואחר כך יאמרם, בודאי מה טוב, אך אפילו אם הוא אנוס שאי אפשר לטבל, כגון שהוא חולה, או שהוא בדרך, אף על פי כן אם יאמרם אשרי לו, כי הם תקון גדול ונורא מאד. ואם יאמרם בכונה פראוי בודאי מה טוב. אך גם האמירה בעצמה מסגל מאד.

ואמר: כי לא נודע זאת מיום בריאת העולם.

ואמר שגם כי ימלאו ימיו, אזי אחר הסתלקותו, מי שיבוא על קברו ויאמר שם אלו העשרה קפיטל תהלים הנ"ל, ויתן פרוטה לצדקה [עבורו], אפילו אם גדלו ועצמו עוונותיו וחסאיו מאד מאד חס ושלוש, אזי אתאמץ ואשתדל לארץ ולרחב להושיעו ולתקנו וכו'. ואני חזק מאד בכל הדברים שלי, אך בזה אני חזק ביותר, שאלו העשרה קפיטל מועילים מאד מאד. ואלו הן העשרה קפיטל תהלים: ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"נ, כפי אשר כבר נדפסו במה פעמים.

נד תקו"ן הַפְּלִי

יְהִי רָצוֹן קִדְמֵי אֱמִירַת תְּהִלִּים (בְּשַׁבַּת וַיּוֹט אֵין אֹמְרִים אוֹתוֹ) יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, הַבּוֹחֵר בְּדוֹד עֲבָדוֹ וּבְזֶרְעוֹ אַחֲרָיו, וְהַבּוֹחֵר בְּשִׁירוֹת וּתְשׁוּבָהוֹת, שֶׁתִּפְּנֵן בְּרַחֲמִים אֶל קְרִיאַת מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שְׁאֵקְרָא, כְּאִלוֹ אֲמָרֵם דְּדוֹד הַמְּלִיךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם בְּעֲצָמוֹ זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ. וַיַּעֲמֵד לָנוּ זְכוּת פְּסוּקֵי תְהִלִּים, וּזְכוּת תִּבְּוֹתֵיהֶם וְאוֹתֵיּוֹתֵיהֶם, וּנְקֻדּוֹתֵיהֶם וּמַעֲמִיחֵם, וְהַשְּׁמוֹת הַיּוֹצְאִים מֵהֶם מִרְאשֵׁי תִבְּוֹת וּמִסּוֹפֵי תִבְּוֹת, לְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ וְעֹנֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ, וּלְזַמֵּר עֲרִיצִים וּלְהַכְרִית כָּל הַחוֹחִים וְהַקּוֹצִים הַסּוֹבְבִים אֶת הַשּׁוֹשְׁנָה הָעֲלִיוֹנָה, וּלְחַבֵּר אִשֶׁת נְעוּרִים עִם דּוֹדָהּ בְּאַהֲבָה וְאַחֻוּהַ וְרַעוּת, וּמִשָּׁם יִמְשֵׁךְ לָנוּ שְׁפַע לְנַפְשׁ רּוּחַ וּנְשָׁמָה לְמַתְּרָנוּ מִעֹנֹתֵינוּ וּלְסַלַח חַטָּאתֵינוּ וּלְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁסְּלַחַת לְדוֹד שְׁאֵמַר מִזְמוֹרִים אִלוֹ לְפָנֶיךָ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר, גַּם יי הַעֲבִיר חַטָּאתְךָ לֹא תָמוּת. וְאֵל תִּקְחֵנוּ מִהָעוֹלָם הַזֶּה קִדְמֵי זְמִינָנוּ עַד מְלֵאת שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבַע עִים שָׁנָה בְּאַפְּן שְׁנוֹכַל לְתַקַּן אֶת אֲשֶׁר שָׁחַתְנוּ. וּזְכוּת דְּדוֹד הַמְּלִיךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם יִגַּן עָלֵינוּ וּבְעֵדְנוּ, שֶׁתֵּאָרִיךְ אַפְּךָ עַד שׁוּבָנוּ אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. וּמֵאוֹצֵר מִתְּנַת חַנּוּם חֲנִנּוּ, כְּדָכְתִּיב, וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אֶחֶז וְרַחֲמֵתִי אֶת אֲשֶׁר אֶרְחַם. וּכְשֵׁם שֶׁאֲנוּ אֹמְרִים לְפָנֶיךָ שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי נִזְכָּה לִזְמֹר לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ שִׁיר וּשְׁבַחָה לְעוֹלָם הַבָּא. וְעַל יְדֵי אֱמִירַת תְּהִלִּים תִּתְּעוֹרֵר חֲבִצְלַת הַשְּׁרוּן וּלְשִׁיר בְּקוֹל גְּעִים בְּגִילַת וְרִיז, כְּבוֹד הַלְּבָנוֹן נִתֵּן לָהּ, הוֹד וְהָדָר בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן סְלָה :

תקוֹן הַכֶּלֶלִי נה

קוֹדֶם שִׁיתְחִיל בְּאַמִּירַת תְּהִלִּים יֹאמֵר זֶה:

לְכוּ גִרְנָנָה לַיהוָה , גִּרְיעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדָּמָה פָּנֵינוּ
בְּתוֹדָה, בְּזִמְרוֹת גִּרְיעָה לֹא: כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה , וּמֶלֶךְ גָּדוֹל
עַל כָּל אֱלֹהִים: הִרִינִי מְזִמֵּן אֶת פִּי לְהוֹדוֹת וּלְהִלֵּל וּלְשַׁבַּח
אֶת בּוֹרְאֵי. לְשֵׁם יְחִוּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתָּה בְּדַחִילוֹ
וּרְחִימוּ עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנַעֲלֵם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טוֹב לֹאמֵר זֹאת לְפָנֵי אַמִּירַת הָעֲשָׂרָה מְזִמּוֹרִים

הִרִינִי מִקְשֵׁר עֲצָמֵי בְּאַמִּירַת הָעֲשָׂרָה מְזִמּוֹרֵי תְּהִלִּים אֵלֹהִים
לְכֹל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁבְּדוֹרֵנוּ, וּלְכֹל הַצְּדִיקִים
הָאֲמִתִּים שׁוֹכְנֵי עֶפְרַת קְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה, וּבְפֶרֶט
לְרַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ צְדִיק יְסוּד עוֹלָם נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה
וְאַמוּנָה, רַבֵּנוּ נַחֲמֵן בֶּן פִּינְאָ בֶּן שְׂמַחָה, נַחֲמֵן נַחֲמֵן
מְאוּמָן, אֲשֶׁר גָּלָה וְתַקֵּן לֹאמֵר אֵלֹהִים הָעֲשָׂרָה מְזִמּוֹרֵי תְּהִלִּים
בְּשִׁבְלֵי תְּקוּן הַבְּרִית, זְכוּתָם יִגַּן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל,
אָמֵן.

וְעַל דַּעְתָּם וְעַל כּוֹנֵנָתָם אֲנִי אוֹמֵר הָעֲשָׂרָה קְפִיטָל תְּהִלִּים
אֵלֹהִים, וּבְזְכוּתָם וּכְחֵם אֲזַכֶּה לְעוֹרֵר וּלְגַלּוֹת כָּל הָעֲשָׂרָה מִינֵי
נְגִינָה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם סֵפֶר תְּהִלִּים, שְׁהֵם: אֲשֵׁרִי, בְּרָכָה,
מִשְׁכִּיל, שִׁיר, נְצוּחַ, נְגוּן, תְּפִלָּה, הוֹדָאָה, מְזִמּוֹר, הִלְלוּיָהּ,
שְׁהֵם: שִׁיר פְּשׁוּט, כְּפוּל, מְשֻׁלֵּשׁ, מְרַבֵּעַ, שְׁהֵם כְּלוּלִים
בְּשִׁמְךָ הַמְּיֻחָד הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ. וּבְזְכוּת וּכְחַ הַשְּׁנֵי שְׁמוֹת
הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֹהִים בְּמִלּוּאָם, שְׁהֵם אֵל אֱלֹהִים (כְּזֹה): אֶלְפָה
לְמֵדָה, אֶלְפָה לְמֵדָה הִי יוֹד מֵם, שְׁהֵם עוֹלָם בְּמִסְפָּר תַּפ"ה,
כְּמִסְפָּר תְּהִלִּים, בְּכַח אֵלֹהִים הַשְּׁמוֹת תְּזַכֵּנִי לְתְּקוּן הַבְּרִית
שֶׁהוּא תְּקוּן הַכֶּלֶלִי, אָמֵן:

נו תקוון הַכְּלָלִי

טז

א מִכַּתֶּם לְדוֹד, שְׁמֵרְנִי אֵל כִּי חִסִּיתִי בָךְ: ב אֲמַרְתָּ לַיהוָה
אֲדֹנָי אַתָּה, טוֹבֵתִי בִלְעָלְיָךְ: ג לְקְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּדֵה,
וְאֲדִירֵי כָּל חִפְצֵי בָם: ד יִרְבוּ עֲצוּבוֹתֶם אַחַר מָהְרוּ, בִּלְאִסִּיף
נִסְפִיחֵם מִדָּם, וּבִלְאִשָּׁא אֶת שְׁמוֹתֶם עַל שִׁפְתָי: ה יְהוָה מִנֵּת
חֲלָקֵי וְכוֹסֵי, אַתָּה תוֹמִיךָ גּוֹרְלִי: ו חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בַּנְּעָמִים,
אֶף נִחַלְתָּ שִׁפְרָה עָלַי: ז אֲבָרַךְ אֶת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי, אֶף
לִילוֹת יִסְרוּנִי כִלְיוֹתַי: ח שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תְמִיד, כִּי מִיְמֵינִי
בִּלְאִמוּט: ט לָכֵן שָׂמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי, אֶף בְּשָׂרֵי יִשְׁכֹּן
לְבַטָּח: י כִּי לֹא תַעֲזוֹב נַפְשִׁי לְשָׂאוֹל, לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרֵאוֹת
שָׁחַת: יא תוֹדִיעֵנִי אֶרֶח חַיִּים, שִׁבַּע שְׂמֵחוֹת אֶת פְּנֵיךָ, נַעֲמֹת
בְּיָמֶיךָ נִצַּח:

לב

א לְדוֹד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁרֵי נְשׂוּי פֶשַׁע כָּסוּי חֲטָאָה: ב אֲשֶׁרֵי אָדָם
לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עוֹן, וְאִין בְּרוּחוֹ רַמְיָה: ג כִּי הִחַרְשֵׁתִי בְּלוֹ
עַצְמִי, בְּשִׂאֲנָתִי כָּל הַיּוֹם: ד כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבַּד עָלַי יְדָךְ,
נְהַפְּךָ לְשָׂדֵי בְּחִרְבֵּי קִיץ סְלָה: ה חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא
כִּסִּיתִי, אֲמַרְתִּי אֹדְדָה עָלַי פֶּשַׁעֵי לַיהוָה, וְאַתָּה נִשְׂאתָ עוֹן
חֲטָאתִי סְלָה: ו עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֲסִיד אֱלֹהֶיךָ לְעֵת מְצֵא, רַק
לְשִׁטָּף מִים רַבִּים אֱלֹוֹ לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה סִתַּר לִי * מִצַּר
תַּצְרֵנִי, רְנִי פִלְט תְּסוּבְּבֵנִי סְלָה: ח אֲשַׁכֵּלְךָ וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ זוֹ
תִלְךָ, אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינַי: ט אֵל תִּהְיוּ כָּסוּם כְּפֶרֶד אִין הַבֵּין,
בְּמִתְגַּ וְרָסֵן עֲדִיו לְבָלוֹם בִּלְקָרֵב אֱלֹהֶיךָ: י רַבִּים מְכֹאֲוִבִים
לְרָשָׁע, וְהַבּוֹטָח בַּיהוָה חֲסֵד יִסּוּבְּבֵנוּ: יא שְׂמַחוּ בַּיהוָה וַיִּגִּלוּ
צַדִּיקִים, וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב:

* כאן צריך להפסיק מעט (לקו"מ ח"א סימן רי"ג)

מא

א לְמַנְעַח מְזִמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל, בְּיוֹם רָעָה
 יִמְלִטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ, וְאֶל
 תַּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אֹיְבָיו: ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל עֵרֶשׁ דָּוִי, כָּל מִשְׁכָּבוֹ
 הַפְּכֶת בַּחֲלוֹי: ה אֲנִי אִמַּרְתִּי יְהוָה חֲנּוּנִי, רַפְּאָה נַפְשִׁי כִּי
 חָטָאתִי לָךְ: ו אֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי, מָתִי יָמוּת וְאֶבֶד שְׁמוֹ: ז וְאִם
 בָּא לְרֵאוֹת שְׂוֹא יְדַבֵּר, לִבּוֹ יִקְבֹּץ אֶזְנוֹ לוֹ, יֵצֵא לַחֲנוּץ יְדַבֵּר: ח
 יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׂוּ כָּל שֹׁנְאֵי, עָלַי יַחֲשָׁבוּ רָעָה לִי: ט דְּבַר
 בְּלִיעַל יַעֲזוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לָקוּם: י גַּם אִישׁ שְׁלוֹמִי
 אֲשֶׁר בְּטַחְתִּי בּוֹ אוֹכֵל לַחֲמִי, הַגִּדִיל עָלַי עֵקֵב: יא וְאַתָּה יְהוָה
 חֲנּוּנִי וְהַקִּימֵנִי, וְאַשְׁלֵמָה לָהֶם: יב בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי חֲפָצָתְךָ בִּי,
 כִּי לֹא יִרְיעַ אֹיְבֵי עָלַי: יג וְאֲנִי בְּתַמִּי תִּמְכָּתְךָ בִּי, וְתַעֲיִבֵנִי
 לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: יד בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד
 הָעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן:

מב

א לְמַנְעַח מִשְׁכִּיל לְבְנֵי קָרַח: ב כְּאֵיל תַּעֲרֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, בֶּן
 נַפְשִׁי תַעֲרֹג אֵלַיךָ אֱלֹהִים: ג צִמְאָה נַפְשִׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי,
 מָתִי אָבוֹא וְאַרְאֶה פְּנֵי אֱלֹהִים: ד הֵיטָה לִי דַמְעֵתִי לָחֶם יוֹמָם
 וְלַיְלָה, בְּאִמּוֹר אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה אֲזַכְּרֶה
 וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי נַפְשִׁי, כִּי אֶעֱבֹר בְּסֶף אֲדָדִם עַד בַּיִת אֱלֹהִים,
 בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן חוֹנֵג: ו מֶה תִּשְׁתַּוְּחָתִי נַפְשִׁי וְתַהַמִּי
 עָלַי, הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנִי יִשׁוּעוֹת פְּנֵיו: ז אֱלֹהֵי, עָלַי
 נַפְשִׁי תִשְׁתַּוְּחָת, עַל בֶּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאֶרֶץ יִרְדֵּן וְחֶרְמוֹנִים מֵהַר
 מִצְעָר: ח תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרֵא לְקוֹל צְנוּרִיךָ, כָּל מִשְׁפָּרֶיךָ
 וְנִלְיָךָ עָלַי עָבְרוּ: ט יוֹמָם יַעֲזוּהָ יְהוָה חֲסֵדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי
 תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי: י אוֹמְרָה לְאֵל סְלַעִי לָמָּה שָׁכַחְתָּנִי, לָמָּה קָדַר
 אֵלַיךָ בְּלַחֲץ אוֹיֵב: יא בְּרַצַּח בְּעַצְמוֹתַי חֲרַפּוֹנִי צוֹרְרִי, בְּאִמְרָם

נה תקוץ הכללי

אלי כל היום איה אלהיך: י מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי, הוחילי לאלהים כי עוד אודנו, ישועת פני ואלהי:

נט

א למנצח אל תשחת לדוד מכתם, בשלח שאול וישמרו את הבית להמיתו: ב הצילני מאיבי, אלהי, ממתקוממי תשגבני: ג הצילני מפעלי און, ומאנשי דמים הושיעני: ד כי הנה ארבו לנפשי, יגורו עלי עזים, לא פשעי ולא חטאתי יהוה: ה בלי עון ירוצון ויכוננו, עורה לקראתי וראה: ו ואתה יהוה אלהים עבאות אלהי ישראל, הקיצה לפקר כל הגוים, אל תחזן כל בגדי און סלה: ז ישובו לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר: ח הנה יביעון בפיהם חרבות בשפתותיהם, כי מי שמע: ט ואתה יהוה תשחק למו, תלעג לכל גוים: י עזו אליך אשמרה, כי אלהים משגבני: יא אלהי חסדי יקדמני, אלהים יראני בשררי: יב אל תהרגם פן ישכחו עמי, הניעמו בחילך והורידמו, מגננו אדני: יג חטאת פימו דבר שפתימו וילכדו בגאונם, ומאלה ומכחש יספרו: יד פלה בחמה פלה ואינמו, וידעו כי אלהים משל ביעקב לאפסי הארץ סלה: טו וישובו לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר: טז המה יניעון לאכל, אם לא ישבעו וילינו: יז ואני אשיר עזך וארנן לבקר חסדך, כי היית משגב לי ומנום ביום צר לי: יח עזי אליך אשמרה, כי אלהים משגבני אלהי חסדי:

עז

א למנצח על יהותון לאסף מזמור: ב קולי אל אלהים ואצעקה, קולי אל אלהים והאזין אלי: ג ביום צרתי אדני דרשתי, ידי לילה נגרה ולא תפוג, מאנה הנחם נפשי: ד אזכרה אלהים ואהמיה, אשיחה ותתעטף רוחי סלה: ה אחזת שמרות עיני, נפעמתי ולא אדבר: ו חשבתני ימים מקדם, שנות עולמים: ז

תקוֹן הַכִּלְי נט

אֶזְכְּרָה נְגִינָתִי בְּלִילָה, עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה, וַיִּחַפֵּשׂ רוּחִי: ה
הֲלֵעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדֹנָי, וְלֹא יִסֵּף לְרָצוֹת עוֹד: ט הָאִפֶּס לְנִצָּח
חֲסִדוֹ, נֹמֵר אֲמַר לְדָר וְדָר: י הַשְּׂכַח חַנוּת אֵל, אִם קִפֵּץ בְּאֵף
רַחֲמָיו סָלָה: יא וְאֲמַר חִלּוֹתִי הִיא, שְׁנוֹת יָמַי עֲלִיוֹן: יב אֶזְכְּוֹר
מֵעֲלִי יְהוָה, כִּי אֶזְכְּרָה מִקֶּדֶם פְּלֹאֲךָ: יג וְהִגִּיתִי בְּכָל פְּעֻלָּךְ,
וּבִעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה: יד אֱלֹהִים בְּקִדְשׁ דְּרָכֶךָ, מִי אֵל גָּדוֹל
בְּאֱלֹהִים: טו אַתָּה הָאֵל עֹשֶׂה פֶלֶא, הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים עֲזָרָךְ: טז
נִאֲלַת בְּזִרוּעַ עַמֶּךָ, בְּנֵי יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סָלָה: יז רֵאוּךְ מַיִם אֱלֹהִים,
רֵאוּךְ מַיִם יַחִילוּ, אֵף יִרְגְּזוּ תְהוֹמוֹת: יח זָרְמוּ מַיִם עֲבוֹת, קוֹל
נִתְּנוּ שְׁחָקִים, אֵף תִּצְצִיף יִתְהַלְכוּ: יט קוֹל רַעֲמָךְ בַּגִּלְגָּל הָאִירוּ
בְּרָקִים תִּבְלֵ, רַגְזָה וַתִּרְעַשׂ הָאָרֶץ: כ בָּיִם דְּרָכֶךָ וּשְׁבִילֶךָ בְּמַיִם
רַבִּים, וְעַקְבוֹתֶיךָ לֹא נִדְעוּ: כא נְחִית כַּעֲזָן עַמֶּךָ, בְּיַד מוֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן:

ע

א תִּפְלֶה לְמוֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים, אֲדֹנָי מַעֲזֵן אַתָּה הָיִיתָ לָנוּ בְּדָר
וְדָר: ב בְּטָרִם הָרִים יִלְדוּ וַתְּחוֹלֵל אֶרֶץ וַתִּבְלֵ, וּמַעֲזוֹלָם עַד
עוֹלָם אַתָּה אֵל: ג תִּשָּׁב אֲנוּשׁ עַד דָּבָא, וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְּנֵי
אָדָם: ד כִּי אֵלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוּל כִּי יַעֲבֹר,
וְאֲשִׁמוּרָה בְּלִילָה: ה זָרְמָתָם שָׁנָה יִהְיוּ, בִּבְקָר כְּחֻצִיר יַחֲלֶף: ו
בִּבְקָר יִצִּיץ וַחֲלֶף, לָעָרֵב יִמוּלֵל וַיִּבֶשׁ: ז כִּי כָלִינוּ בְּאִפְךָ,
וּבְחֻמָּתֶךָ נִבְהַלְנוּ: ח שָׁתָה עֲזוֹתֵינוּ לְנִגְדָךְ, עֲלַמְנוּ לְמֵאוֹר
פְּנִידָךְ: ט כֹּל יָמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרָתֶךָ, כָּלִינוּ שְׁנֵינוּ כְּמוֹ הַנֶּה: י יָמֵי
שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה,
וְרַחֲבָם עָמַל וְאָוֶן, כִּי גֹ חֵישׁ וְנִעְפָּה: יא מִי יוֹדֵעַ עֵז אִפְךָ,
וּכְיִרְאָתֶךָ עִבְרָתֶךָ: יב לְמַנּוֹת יָמֵינוּ בֶּן הוֹדַע, וְנִבְא לְבַב חֲכָמָה:
יג שׁוּבָה יְהוָה עַד מָתַי, וְהִנַּחֵם עַל עִבְדֶיךָ: יד שִׁבְעֵנוּ בִּבְקָר
חֲסִדֶךָ, וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמָחָה בְּכָל יָמֵינוּ: טו שְׁמַחְנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ,
שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה: טז יִרְאָה אֵל עִבְדֶיךָ פְּעֻלָּךְ, וַהֲדַרְךָ עַל

בְּנֵיהֶם: י וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ:

קה

א הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְשֵׁמוֹ, הוֹדִיעוּ בְעַמִּים עֲלִילוֹתָיו: ב שִׁירוּ לוֹ זַמְרוּ לוֹ, שִׁיחוּ בְכָל נִפְלְאוֹתָיו: ג הִתְהַלְלוּ בְשֵׁם קְדֹשׁוֹ, יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְהוָה: ד דַּרְשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ, בִּקְשׁוּ פָנָיו תְּמִיד: ה זְכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, מִפְתִּיּוֹ וּמִשְׁפָּטֵי פִּיו: ו זַרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ, בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: ז הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, בְּכָל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: ח זְכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ, דָּבָר צְוָה לְאַלְפֵי דוֹר: ט אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אֲבָרָהֶם, וַשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק: י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֹק, לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: יא לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן, חָבֵל נַחֲלַתְכֶם: יב בַּהֲיוֹתְכֶם מְתֵי מִסְפָּר, כַּמַּעֲט וְגָרִים בָּהֶם: יג וַיִּתְהַלְכוּ מִגּוֹי אֶל גּוֹי, מִמַּמְלָכָה אֶל עַם אֲחֵר: יד לֹא הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקָם, וַיִּזְכַּח עֲלֵיהֶם מְלָכִים: טו אֵל תִּגְעוּ בְמִשְׁיַחִי, וְלִנְבִיאֵי אֵל תִּרְעוּ: טז וַיִּקְרָא רָעַב עַל הָאָרֶץ, כָּל מִטָּה לָחֶם שָׁבַר: יז שָׁלַח לְפָנֵיהֶם אִישׁ, לְעַבְדֵי נִמְכָר יוֹסֵף: יח עָנּוּ בַכֶּבֶל רַגְלָם, בְּרִזָּל בָּאָה נִפְשׁוֹ: יט עַד עֵת בָּא דְבָרוֹ, אָמְרַת יְהוָה צָרְפָתָהּ: כ שָׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהּ, מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהּ: כא שָׁמוּ אֲדוֹן לְבֵיתוֹ, וּמִשָּׁל בְּכָל קְנָנָיו: כב לְאִסּוֹר שָׁרְיוֹ בְּנִפְשׁוֹ, וּזְקָנָיו יַחֲפֶם: כג וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם, וַיַּעֲקֹב גָּר בְּאֶרֶץ חָם: כד וַיִּפֹּר אֶת עַמּוֹ מְאֹד, וַיַּעֲצֵמָהוּ מִצְרָיו: כה הִפְדָּ לָבָם לְשֵׁנָא עַמּוֹ, לְהִתְנַפֵּל בְּעַבְדָּיו: כו שָׁלַח מֹשֶׁה עֲבָדוֹ, אֶתְרוֹן אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ: כז שָׁמוּ בָם דְּבָרֵי אֲתוֹתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם: כח שָׁלַח חֹשֶׁךְ וַיַּחֲשֹׁךְ, וְלֹא מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ: כט הִפְדָּ אֶת מִימֵיהֶם לָדָם, וַיָּמַת אֶת דִּגְתָם: ל שָׁרִץ אֶרֶצָם צִפְרֹדָעִים, בְּחֹדְרֵי מְלִכֵיהֶם: לא אָמַר וַיָּבֵא עָרֹב, כְּנִים בְּכָל גְּבוּלָם: לב נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם בָּרֶד, אִשׁ לְהַבּוֹת בְּאֶרֶצָם: לד וַיִּדַּךְ גִּפְנָם וּתְאֲנַתָּם, וַיִּשְׁבַּר עֵץ גְּבוּלָם: לה אָמַר וַיָּבֵא אַרְבֶּה,

תקוּן הַכִּלְי סא

וַיֵּלֶק וַאֲיִן מִסְפָּר: ^{לה} וַיֵּאכַל כָּל עֵשֶׂב בְּאֶרְצָם, וַיֵּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם: ^{לו} וַיֵּךְ כָּל בְּכוֹר בְּאֶרְצָם, רֵאשִׁית לְכָל אֹנָם: ^{לז} וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב, וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו כּוֹשֵׁל: ^{לח} שָׂמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם, כִּי נָפַל פַּחַדָם עֲלֵיהֶם: ^{לט} פָּרַשׁ עֵינָיו לְמִסְפָּד, וַאֲשׁ לְהֵאִיר לַיְלָה: ^מ שָׁאֵל וַיָּבֵא שְׁלוֹ, וְלָחֵם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם: ^{מא} פָּתַח צוּר וַיִּזְוֹבוּ מַיִם, הִלְכוּ בְּצִיּוֹת נָהָר: ^{מב} כִּי זָכַר אֶת דְּבַר קִדְשׁוֹ, אֶת אֲבֵרָתָם עֲבָדוֹ: ^{מג} וַיּוֹצֵא עִמּוֹ בְּשִׁשּׁוֹן, בְּרָנָה אֶת בְּחִירָיו: ^{מד} וַיִּתֵּן לָהֶם אֶרְצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֲמִים יִירָשׁוּ: ^{מה} בְּעֵבֹר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ, הִלְלוּיָהּ:

קלו

א על נְהָרוֹת בְּכָל שָׁם יִשְׁכְּנוּ גַם בְּכִינּוֹ, בְּזִכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן: ^ב על עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ, תִּלְיֵנוּ כְּנֵרוֹתֵינוּ: ^ג כִּי שָׁם שָׁאֵלוּנוּ שׁוֹבֵינּוּ דְבָרֵי שִׁיר וְתוֹלְלֵינוּ שְׂמֻחָהּ, שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: ^ד אֵיךְ נָשִׁיר אֶת שִׁיר יְהוָה, על אֲדָמַת נֶכֶר: ^ה אִם אֲשַׁכַּח יְרוּשָׁלַם, תִּשְׁכַּח יְמִינִי: ^ו תִּדְבַּק לְשׁוֹנֵי לְחֵבֵי אִם לֹא אֲזַכְּרֶכִי, אִם לֹא אֲעֲלֶה אֶת יְרוּשָׁלַם על רֵאשׁ שְׂמֻחָתִי: ^ז זָכַר יְהוָה לְבִנֵי אֲדוּם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם, הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיָּסוּד בָּהּ: ^ח בַּת כְּבָל הַשְּׂדוּדָה, אֲשֶׁרִי שִׁישָׁלַם לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שְׂגָמְלַת לָנוּ: ^ט אֲשֶׁרִי שִׁיאֲחִז וְנִפֵּץ אֶת עַלְלֶיךָ אֵל הַסַּלַע:

קנ

א הִלְלוּיָהּ הִלְלוּ אֵל בְּקִדְשׁוֹ, הִלְלוּהוּ בְּרִקִיעַ עֵזוֹ: ^ב הִלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ הִלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדָלוֹ: ^ג הִלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר, הִלְלוּהוּ בְּנִבְל וּבְכִנּוֹר: ^ד הִלְלוּהוּ בְּתֹף וּמְחֹל, הִלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעוּגָב: ^ה הִלְלוּהוּ בְּצִלְצָלֵי שְׁמַע, הִלְלוּהוּ בְּצִלְצָלֵי תְרוּעָה: ^ו כָּל הַנְּשָׁמָה תְהַלֵּל יְהוָה, הִלְלוּיָהּ:

סב תקו"ן הכללי

לאחר סיום המזמורים יאמר שלושה פסוקים אלו:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו, יגל
יעקב ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה, מעוזם בעת
צרה: ויעזרם יהוה ויפלטם, ויפלטם מרשעים ויושיעם כי חסו
בו:

זאת התפילה מצאנו באמתחת הכתבים, והיא מעט
הפמות ורב האיכות

רבנו של עולם, עלת העלות וסבת כל הסבות, אנת לעלא,
לעלא מן כלא, ולית לעלא מנד, דלית מחשבה תפיסא בך
כלל, ולך דומיה תהלה, ומרמם על כל ברכה ותהלה. אותך
אדרש, אותך אבקש שתחתור חתירה דרך כבושה מאתך,
דרך כל העולמות, עד ההשתלשלות שלי במקום שאני
עומד, כפי אשר נגלה לך, יודע תעלומות, ובדרך ונתיב הזה
תאיר עלי אורך, להחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת,
כפי רצונך באמת, כפי רצון מבחר הברואים, לבלי לחשב
במחשבותי שום מחשבת חוץ ושום מחשבה ובלבול שהוא
נגד רצונך, רק לדבק במחשבות זכות צחות וקדושות
בעבודתך באמת בהשגתך ובתורתך. "הט לבי אל עדותיך",
ותן לי לב טהור לעבדך באמת. וממצולות ים תוציאני לאור
גדול חיש קל מהרה. תשועת יהוה כהרף עין, לאור באור
החיים כל ימי היותי על פני האדמה. ואזכה לחדש נעורי,
הימים שעברו בחשך, להחזירם אל הקדשה, ותהיה יציאתי
מן העולם כביאתי, בלא חטא. ואזכה לחזות בנעם יהוה
ולבקר בהיכלו, כלו אומר כבוד, אמן נצח סלה ועד:

פְּדִיּוֹן

שְׁנַמְצָא בְּכֶתֶב יָד שֶׁל רַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלַב זִיע"א

יְנִיחַ יָדָיו עַל הַמַּעוֹת וַיֹּאמֶר:

מַעוֹת, וְאֵת הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם, צֶדֶק
 יִקְרָאָהוּ לְרַגְלוֹ, צֶדֶק מַלְכוּתָא קַדִּישָׁא, דִּינָא
 דְּמַלְכוּתָא דִּינָא. שְׁרֵשׁ הַדִּינִים בִּינָה, אֲנִי
 בִּינָה לִי גְבוּרָה, אֵין הַדִּין נִמְתָּק אֶלָּא בְּשֶׁרֶשׁוֹ.
 שְׁלֹשָׁה יָדַים בְּבִינָה: יָד הַגְּדוּלָּה, יָד הַחֲזָקָה,
 יָד הַרְמָה. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים יָד גִּימְטְרִיא שֵׁם שֶׁל
 מ"ב. מ"ב שְׁבִיעִירָה: שֵׁם שֶׁל אָנָּא בְּכַח. מ"ב
 שְׁבַבְרִיאָה: שְׁנַי פְּעָמִים אַקִּי"ק. מ"ב
 שְׁבַבְרִיאָה: הַוִּי"ה [פְּשׁוּט], בְּמַלּוּאוֹ, וּמַלּוֹי
 דְּמַלּוֹי:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׂיִמְתְּקוּ הַדִּינִים וְהַגְּבוּרֹת
 הַקָּשׁוֹת מֵעַל (פְּלוֹנִי בֶן פְּלוֹנִי) עַל-יָדַי פְּלֵא
 עֲלִיּוֹן שֶׁהוּא חֶסֶדִים גְּדוּלִים וְרַחֲמִים גְּמוּרִים
 וּפְשׁוּטִים שְׂאִין-בוֹ תַעֲרַבֶת דִּין כָּלֵל, אָמֵן:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתּוֹלִיכֵנו
לְשָׁלוֹם, וְתִדְרִיכֵנו לְשָׁלוֹם, וְתַצְעִידֵנוּ לְשָׁלוֹם, וְתַגְיַעֵנוּ
לְמַחֲזוֹ חֻפְצֵנוּ לְחַיִּים וְלְשִׂמְחָה וְלְשָׁלוֹם (וְאִם דַּעְתּוֹ לַחֲזוֹר
בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם יֹאמֶר וְתַחֲזִירֵנוּ לְשָׁלוֹם) וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל אוֹיֵב
וְאוֹרֵב וְלִסְטִים וְחַיּוֹת רָעוֹת בְּדֶרֶךְ, וּמִכָּל מִינֵי פּוֹרְעָנִיּוֹת
הַמְתַּרְגְּשׁוֹת וּבְאוֹת לְעוֹלָם. וְתִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה
בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ, וְתַתִּינֵנוּ לְחֵן וְלַחֶסֶד וְלִרְחֻמִּים בְּעֵינֶיךָ
וּבְעֵינֵי כָּל רוֹאֵינוּ, וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים טוֹבִים וְתִשְׁמַע
קוֹל תַּחֲנוּנֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה וְתַחֲנוּן אַתָּה: בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ, שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תַּצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִסַּפְּנֵת
דְּרָכִים, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי צַעַר וְיִסּוּרִין
וְעִבּוֹב בְּדֶרֶךְ, וּמִכָּל אוֹרֵב וְאוֹיֵב וּמִסְטִין, וְתַהֲיֶה תָּמִיד
עִמִּי בְּשִׁבְתִּי, בְּבֵיתִי וּבְלִכְתִּי בְּדֶרֶךְ, בְּשִׁמְךָ אֵצֶא לְדֶרֶךְ
לְשָׁלוֹם, וּבְשִׁמְךָ אָעֱבֹר הַדֶּרֶךְ בְּשָׁלוֹם, וְאָשׁוּב לְבֵיתִי
לְשָׁלוֹם. וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי הַזִּיקוֹת וְהַפְּסָד בְּדֶרֶךְ
בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן, וְשָׁמַר צֵאתֵנוּ
וּבּוֹאֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וְתִזְכְּנֵי
לִתֵּן צְדָקָה קִדְּם צֵאתִי לְדֶרֶךְ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. "צְדָק לְפָנָיו
יִהְיֶה וְיִשָּׁם לְדֶרֶךְ פְּעָמָיו", וְעַל יָדֵי זֶה תִּכּוֹן לְפָנָיו הַדֶּרֶךְ,
וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּלְךָ לְפָנָיו לְהַנְחִינִי הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר
אֵלֶיךָ בָּהֶ, וְתִאִיר לְפָנָיו בְּאוֹרֶךָ הַגָּדוֹל, וְתִבְיָאֵנִי וְתַגְיַעֵנִי
לְמַחֲזוֹ חֻפְצֵי לְחַיִּים וְלְשָׁלוֹם כְּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב.

וְאוֹמֵר ג' פַּעֲמִים: גַּ נְחָ נְחָמְ נְחָמֵן מֵאוֹמֵן